

Arrest

**nr. 341 461 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 september 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 november 2006 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 december 2006 wordt dit verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag wordt een onderzoek aangevat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: het CGVS).

Op 28 februari 2007 besluit het CGVS dat verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Op basis van de elementen uit het dossier bekomt zij wel de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

1.2 Op 20 maart 2007 worden instructies gegeven aan de stad Antwerpen om verzoekende partij in te schrijven in het Vreemdelingenregister en haar een bewijs van inschrijving in dat register af te leveren, geldig voor de duur van 12 maanden. Op 30 maart 2007 wordt verzoekende partij ingeschreven in het Vreemdelingenregister en wordt zij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in dat register. Op 23 april 2008 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart die nog meermaals verlengd werd.

1.3 Op 4 april 2012 wordt aan de stad Antwerpen meegedeeld dat aan verzoekende partij een verblijf van onbepaalde duur werd toegestaan. Verzoekende partij wordt op 17 april 2012 in het bezit gesteld van een B-kaart geldig tot 13 april 2017. Op 7 mei 2015 heeft verzoekende partij zich aangeboden bij het gemeentebestuur van Antwerpen en heeft zij een “aanvraag om machtiging tot vestiging” ingediend (Bijlage 16).

Op 7 oktober 2015 worden instructies gegeven aan de stad Antwerpen om haar in het bezit te stellen van een C-kaart voor de duur van 5 jaar. Op 5 november 2015 wordt verzoekende partij ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 19 november 2015 wordt verzoekende partij in het bezit gesteld van een C-kaart die nog meermaals verlengd werd.

1.4 Op 25 april 2017 legt verzoekende partij bij de burgerlijke stand van Antwerpen een verklaring tot verkrijging van de Belgische nationaliteit af. Op 12 december 2019 herhaalt zij dit.

1.5 Bij arrest van 31 maart 2023 wordt verzoekende partij door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen in eerechten hersteld, ten aanzien van vier veroordelingen uitgesproken door de Politie rechtbank te Antwerpen op 28 januari 2010, 9 september 2011, 12 juni 2015 en 21 januari 2016.

1.6 Op 26 mei 2023 wordt verzoekende partij aangehouden en op 27 mei 2023 wordt zij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van verkrachting van een meerderjarige.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelt verzoekende partij op 4 december 2023 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, ontzette hem voor een termijn van 5 jaar uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en ontzet haar uit het recht contact te hebben met het slachtoffer, overeenkomstig artikel 417/58 van het Strafwetboek en dit voor een periode van 5 jaar daar zij zich schuldig maakte aan de misdaad van verkrachting te hebben gepleegd, zijnde elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt, ten nadele van S. A. (geboren te Veurne op 11 september 2003) (feit gepleegd op 26 mei 2023).

1.7 Op 26 maart 2024 wordt het CGVS verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekende partij na te gaan en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 16 oktober 2024 wordt de subsidiaire beschermingsstatus steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet ingetrokken door het CGVS. Het CGVS was daarbij van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op 15 november 2024 dient verzoekende partij een verzoekschrift in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad). Op 14 april 2024 bevestigt de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

1.8 Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelt verzoekende partij op 19 juni 2025 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 21 oktober 2024) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden en ontzet haar voor een duur van 5 jaar uit de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar zij zich schuldig maakte aan van een persoon, met name M. E. (...), geboren op 11.11.2005, een beeld- of geluidsopname te hebben gemaakt of doen maken, rechtstreeks of door middel van een technisch of ander hulpmiddel, zonder de toestemming van die persoon of buiten zijn medeweten, terwijl die persoon ontbloot was of een expliciete seksuele daad stelde, waarbij hij zich in de omstandigheden bevond, waarin hij redelijkerwijs mocht verwachten beschermt te zijn geweest voor ongewenste blikken, namelijk het filmen van het slachtoffer in de badkamer waarop zij zich volledig uitkleedt, naakt voor de spiegel staat en gaat douchen, met de omstandigheid dat de seksuele handelingen werden gepleegd ten nadele van een minderjarige door een bloedverwant of aanverwant in de rechte opgaande lijn, door een bloedverwant of aanverwant in de zijlijn tot de derde graad of ieder ander persoon die een soortgelijke positie heeft in het gezin van voornoemde personen, te weten de stiefvader (feit gepleegd te 's-Gravenhage (Nederland) op 24 januari 2021).

1.9 Op 25.09.2025 nam de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10 Op 29 september beslist verwerende partij vervolgens aan verzoekende partij ook een inreisverbod af te leveren (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de Heer:

Naam : N. (...)

voornaam : S. (...) A. (...)

geboortedatum : 03.04.1980

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25.09.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke elementen die uw dossier kenmerken.

Bij arrest van 31.03.2023 werd u door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen in eer en rechten hersteld, ten aanzien van vier veroordelingen uitgesproken door de Politie rechtbank te Antwerpen op 28.01.2010, 09.09.2011, 12.06.2015 en 21.01.2016.

Op 26.05.2023 werd u aangehouden en op 27.05.2023 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen op verdenking van verkrachting van een meerderjarige.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 04.12.2023 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar, ontzette u voor een termijn van 5 jaar uit de rechten voorzien in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek en ontzette u uit het recht contact te hebben met het slachtoffer, overeenkomstig artikel 417/58 van het Strafwetboek en dit voor een periode van 5 jaar daar u zich schuldig maakte aan de misdaad van verkrachting te hebben gepleegd, zijnde elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt, ten nadele van S. A. (...) (geboren te Veurne op 11.09.2003) (feit gepleegd op 26.05.2023).

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 19.06.2025 (op beroep tegen CR Antwerpen d.d. 21.10.2024) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden en ontzette u voor een duur van 5 jaar uit de rechten genoemd in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek daar u zich schuldig maakte aan van een persoon, met name M. E. (...), geboren op 11.11.2005, een beeld- of geluidsopname te hebben gemaakt of doen maken, rechtstreeks of door middel van een technisch of ander hulpmiddel, zonder de toestemming van die persoon of buiten zijn medeweten, terwijl die persoon ontbloot was of een expliciete seksuele daad stelde, waarbij hij zich in de omstandigheden bevond, waarin hij redelijkerwijs mocht verwachten beschut te zijn geweest voor ongewenste blikken, namelijk het filmen van het slachtoffer in de badkamer waarop zij zich volledig uitkleedt, naakt voor de spiegel staat en gaat douchen, met de omstandigheid dat de seksuele handelingen werden gepleegd ten nadele van een minderjarige door een bloedverwant of aanverwant in de rechte opgaande lijn, door een bloedverwant of aanverwant in de zijlijn tot de derde graad of ieder ander persoon die een soortgelijke positie heeft in het gezin van voornoemde personen, te weten de stiefvader (feit gepleegd te 's-Gravenhage (Nederland) op 24.01.2021).

+++

U ondergaat heden een gevangenisstraf van 4 jaar voor de verkrachting van een studente, alsook een gevangenisstraf van 18 maanden wegens voyeurisme ten aanzien van uw toen 15-jarige stiefdochter. De feiten zijn bijzonder ernstig. U bevindt zich in een strafcategorie van 5 tot 7 jaar. U verblijft sinds 27.05.2023 ononderbroken in de gevangenis en zal volgens uw huidige opsluitingsfiche strafeinde bereiken op 14.11.2028.

Op 26.05.2023 werden de politiediensten omstreeks 03.31u opgeroepen naar de Tabaksvest nummer 108 in Antwerpen voor de verkrachting van een meisje door een taxichauffeur. De taxichauffeur zou rondrijden met de kentekenplaat T-XAJ-173 en een vriend van het slachtoffer zou de taxi achtervolgen met een step. Ter hoogte van de Oudevaartplaats merkten de politiediensten de taxi op en hielden die staande. U werd geïdentificeerd als chauffeur van de taxi en u deelde daarop spontaan mee dat u zelf de politie had gebeld omdat een klant haar gsm-toestel was vergeten in uw wagen. U had de intentie dit toestel terug te brengen, het adres van uw klant betrof Tabakvest 108 in Antwerpen.

Op voormeld adres troffen de politiediensten S. A. (...), het slachtoffer, aan met een deken rondom haar. De politiediensten merkten op dat zij onder invloed was van alcohol, hetgeen door haar werd bevestigd. Ze stelde door u verkracht te zijn alsook dat het gsmtoestel aan haar toebehoorde. Ze verklaarde dat ze die avond met enkele vriendinnen naar RED&BLUE wilde, maar dat haar de toegang geweigerd werd omdat ze niet super nuchter was. Ze ging met een vriendin wandelen om lucht te happen. Omdat ze moe was en zich niet goed voelde, regelde haar vriendin uiteindelijk een taxi naar haar studentenkamer. De vriendin keerde terug naar RED&BLUE.

Toen ze bij haar studentenkamer toegekomen waren, had S. A. (...) de taxichauffeur gevraagd om mee tot aan haar deur te wandelen omdat ze zich niet goed voelde. U had haar in bed gelegd en was hierop haar kledij beginnen uitdoen. Voor ze het wist, had u haar vaginaal gepenetreerd. Ze had niets gezegd maar had u wel meermaals van zich weggeduwd. Ze kon zich niet meer herinneren of u een condoom had gebruikt. Daarna was u vertrokken en was ze onmiddellijk naar het toilet gegaan. Een kotgenoot had haar horen huilen waarop ze hem verteld had wat er was gebeurd. Haar kotgenoot was de chauffeur gevolgd.

Het slachtoffer werd naar het Zorgcentrum na Seksueel Geweld overgebracht. In het Forensisch Stappenplan (FOSTA) werden aanrakingen aan de broek en onderbroek geregistreerd, alsook het betasten en inbrengen van de vinger in de vagina. Er was ook sprake van een penetratie met penis. Bij het lichamelijk onderzoek werd roodheid ter hoogte van de fourchette (anogenitaal) vastgesteld.

In haar verhoor door de politiediensten verklaarde ze dat ze volledig in shock was. Ze was ervan uit gegaan dat u haar veilig in bed wou leggen, omdat vrienden dat soms bij haar deden. Toen u haar broek agressief aftrok kon ze niets doen. Ze had met haar benen getrokken, maar had niet genoeg kracht en was 'bevroren'. U had haar benen tegengehouden met uw ene hand en met uw andere hand trok u aan haar broek. Tijdens de seksuele betrekkingen had u haar benen vast zodat u kon duwen. Ze lag dwars op bed en u had haar naar zich toe getrokken. U had haar vagina met uw penis gepenetreerd en had daarbij haar heupen vast. De penetratie was hard en deed pijn. Ze voelde zich een standbeeld. In haar beleving had alles heel lang geduurd en was het maar blijven doorgaan. Alles gebeurde in dezelfde positie. U had haar eerst gevingerd met 2 of 3 vingers nadien had u uw penis in haar vagina gestoken. Het vingeren deed pijn en ze had 'au' gezegd. Ook tijdens de penetratie van uw penis had ze 'au' gezegd en u weggeduwd. Na een tijdje was u gestopt en weggegaan.

Uit het toxicologisch onderzoek bleek dat bij het slachtoffer een concentratie ethanol van 1,37 g/L in haar bloed en een concentratie van 1,97 g/L in de urine werd aangetroffen. Volgens de deskundigen wees dit gehalte bij alle normale personen op een vermindering van de aandacht en reflexen. Mogelijke effecten zijn slaperigheid, overdreven emotionele respons, verstoorde coördinatie, verminderde inhibitie en desoriëntatie.

U wijzigde uw verklaringen meerdere keren en was van oordeel dat u geen fout had gemaakt. Slechts ter zitting gaf u de feiten (gedeeltelijk) toe.

De rechtbank was van oordeel dat uit het geheel van de bewijselementen bleek dat het slachtoffer ten gevolge van drankgebruik niet in de mogelijkheid was om op een geldige wijze haar toestemming te geven tot het stellen van seksuele aanrakingen en vaginale penetratie. Dit bleek duidelijk uit de getuigenverklaringen. Deze verklaringen werden bovendien ondersteund door objectieve elementen, met name de camerabeelden zowel van de stad Antwerpen voorafgaand aan het instappen in uw taxi, als de camerabeelden aan het studentenhuis van het slachtoffer. Uit al deze elementen bleek dat het slachtoffer nog amper op haar benen

kon staan, permanent ondersteund diende te worden door haar vriendin, en later, bij aankomst aan haar studentenhuis, ook door u, en dat zij totaal niet aanspreekbaar was. Uw verklaringen waarin u stelde dat u een uitvoerig gesprek zou hebben gehad met het slachtoffer tijdens de taxirit, dat zij uit eigen beweging avances zou hebben gemaakt, dat zij daarbij normaal reageerde en geenszins de indruk gaf stomdronken te zijn, werden volstrekt ongeloofwaardig bevonden. Op de camerabeelden aan het studentenhuis van het slachtoffer is te zien hoe u moeite had om haar uit uw wagen te krijgen en hoe u haar bovendien volledig diende te ondersteunen bij het binnenwandelen. Het slachtoffer leek hierbij op u te 'hangen' met haar hoofd naar beneden. Uit de exploitatie van diezelfde beelden bleek bijkomend dat ze wankel op haar benen stond en moest braken, waarbij ze bijna haar evenwicht verloor. Bovendien bleek uit de verklaringen van de vriendin die de taxi regelde dat zij u, toen het slachtoffer instapte in de taxi, uitdrukkelijk had meegedeeld dat het slachtoffer zich niet goed voelde vanwege drankgebruik, dat ze had moeten braken maar dat ze vermoedde dat er intussen 'alles er wel uit was'. Bij hun aankomst ter plaatse stelden de politiediensten bovendien onmiddellijk vast dat het slachtoffer onder invloed was van alcohol. In die omstandigheden kon er volgens de rechter voor u dan ook geen enkele twijfel over bestaan dat het slachtoffer niet in de mogelijkheid was om op geldige wijze toestemming te verlenen.

U werd onderzocht door forensisch psychiater DE VARÉ. Deze concludeerde dat er geen sprake is van majeure psychopathie. Een responsabiliserende houding is volgens hem aangewezen. Gelet op de ontkenning van de feiten door u tijdens het psychiatrisch onderzoek kon geen risicomanageringanalyse worden uitgevoerd. Er werden geen aanknopingspunten gevonden voor een eventuele behandeling.

De rechtbank was van oordeel dat het noodzakelijk was u een contactverbod met S. A. (...) op te leggen voor een periode van 5 jaar, overeenkomstig artikel 417/58 van het Strafwetboek. De rechtbank verwees daarvoor in het bijzonder naar de pogingen tot contactname die door een koppel met een jong meisje, op uitdrukkelijk verzoek van u en uw entourage, werden ondernomen en waarbij werd geprobeerd om onaangekondigd een fysieke confrontatie met het slachtoffer aan te gaan op het adres van haar studentenhuis. Verder werd uitdrukkelijk geprobeerd om haar ertoe te brengen haar klacht in te trekken waarbij werd ingespeeld op haar emotionele gevoelens door te verwijzen naar uw "ontredderde" kinderen. Dit alles heeft duidelijk zijn impact gehad op het slachtoffer en op haar kotgenoten die met de angst leven om opnieuw te worden geconfronteerd met uw entourage.

Uit het vonnis blijkt nog dat het slachtoffer door de emotionele gevolgen van de feiten een examen niet kon afleggen. De rechtbank hield bij de begroting van de morele schade rekening met de impact die de feiten hadden op de voortzetting van haar studies, mede gelet op het gegeven dat de feiten plaatsvonden rond de examenperiode. Daarnaast verwees de rechtbank naar de onwetendheid waarmee het slachtoffer moet leven over wat haar exact is overkomen tijdens de taxirit en tijdens de handelingen op haar studentenkamer. De feiten vonden bovendien plaats in haar kamer, in haar eigen studentenhuis, een plek die veiligheid en geborgenheid zou moeten bieden maar nu een plek was waar ze dagdagelijks met de feiten wordt geconfronteerd. Daarbij komt nog dat u haar adres en overige personalia had meegedeeld aan uw gehele entourage zodat het slachtoffer in de voortdurende angst leefde om opnieuw ongevraagd met u of een van uw naasten in contact te komen. Door de poging tot benadering via het koppel met het jong meisje aan haar studentenhuis, herbeleefde zij de feiten opnieuw. U liet daarbij niet na om te proberen op de emoties van het slachtoffer in te spelen in een poging om haar ertoe te bewegen haar klacht in te trekken.

Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.12.2023 blijkt: "De feiten zijn zeer ernstig en getuigen in hoofde van beklagde van een afwezigheid van normbesef, een laakbare mentaliteit en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke, psychische en seksuele integriteit van het slachtoffer. Hij maakte schromelijk misbruik van zijn functie als taxichauffeur en het vertrouwen dat zowel A. als haar naasten in hem hadden om de burgerlijke partij op een veilige manier thuis te brengen. Beklaagde behandelde A. daarentegen als een willoos seksobject, en was enkel bezig met de bevrediging van zijn eigen verlangens en behoeften. De feiten hebben een grote impact gehad op de seksuele en psychische integriteit van de burgerlijke partij, haar veiligheidsgevoel en mogelijk tot het stellen van vertrouwen in anderen. Zij draagt hiervan de gevolgen tot op de dag van vandaag en zal dit ongetwijfeld nog lange tijd meedragen."

U verzocht om een straf met uitstel, desgevallend gekoppeld aan probatievoorwaarden. Gelet op de bijzondere ernst van de bewezen verklaarde feiten, de impact van de feiten op het slachtoffer en haar naasten, uw persoonlijkheid en de resultaten van het onderzoek, meende de rechtbank dat een straf met (probatie)uitstel u onvoldoende bewust zou maken van het ontoelaatbaar karakter van uw gedrag en op 04.12.2023 werd u veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 4 jaar.

Slachtoffers van zedendelicten ervaren tot lang na het gebeuren de gevolgen hiervan. Ook in de maatschappij veroorzaken dergelijke feiten naast gevoelens van afschuw en verontwaardiging, sterke gevoelens van onveiligheid. Verkrachting is een misdrijf waarbij seksualiteit wordt misbruikt op de meest primitieve en perverse manier. U heeft het slachtoffer herleid tot een object bestemd om uw seksuele driften

te bevredigen. U hield er geen rekening mee dat de feiten ongetwijfeld traumatiserende gevolgen voor haar zouden hebben. U maakte misbruik van haar kwetsbaarheid. Door de feiten die u heeft gepleegd heeft u getoond dat u niet beschikt over een gepast normen- en waardenpatroon en dat u een gebrek aan respect heeft voor de fysieke, de psychische en de seksuele integriteit van (jonge) vrouwen. U liet zich enkel leiden door uw primaire lusten en heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met de desastreuze fysieke en psychische gevolgen voor het slachtoffer. Uit de door u gepleegde feiten die uitermate ernstig en totaal verwerpelijk zijn, spreekt een totale minachting voor de vrouw in het algemeen en voor het slachtoffer in het bijzonder. Bovendien verhogen dergelijke feiten het onveiligheidsgevoel in onze samenleving drastisch, bovenal bij jonge vrouwen die steeds op hun hoede moeten zijn wanneer ze uitgaan. Wanneer een taxichauffeur misbruik maakt van een jong meisje dat op hem vertrouwt om haar veilig thuis te brengen, ondermijnt hij niet alleen haar veiligheid, maar ook het fundamentele vertrouwen dat vrouwen en meisjes moeten kunnen hebben in basisvoorzieningen zoals vervoer – een bijzonder zorgwekkende realiteit in een wereld waarin zij toch al extra waakzaam moeten zijn.

Bij uitlezing van uw gsm-toestel werd er een filmpje aangetroffen van een ontklede minderjarige die een douche neemt, zich afdroogt en haar tanden poetst. Dit filmpje duurde 18 minuten en werd aangemaakt op 24.01.2021. Daarnaast werden nog enkele foto's en filmpjes aangetroffen waarop de verbalisanten het meisje konden herkennen als zijnde M. E. (...), uw minderjarige stiefdochter.

Op basis van de beelden stelden de verbalisanten vast dat het gsm-toestel werd verstopt in een badkamer. De beelden die op uw gsmtoestel werden teruggevonden, werden in het proces-verbaal 74379/23 als volgt omschreven: "Het beeld start met zicht op een lege badkamer, na één minuut komt er een meisje binnen. Zij kleedt zich volledig uit, en staat eerst even voor de spiegel te draaien en te dansen. Vervolgens gaat zij naar de douche, wanneer ze wacht tot de douche warm is, gaat zij nog eens buiten beeld aan de deur voelen. Vervolgens gaat zij onder de douche staan. Onder de douche begint zij terug te dansen. Vervolgens wast zij zich, scheert haar oksels en spoelt zich terug af. Na dertien minuten zet zij de douche uit en roept in de richting van de deur: 'mama, mag ik een handdoek'. Zij loopt nog even door de badkamer en krijgt buiten beeld een minuut later een handdoek aangereikt. Ze droogt zich voor de spiegel af en poetst haar tanden. Vervolgens slaat ze een handdoek rond zodat haar borsten en middel bedekt zijn en loopt ze de badkamer uit." Een minuut later kwam u de badkamer binnen en keek u rechtstreeks naar de camera. Vervolgens stond u naast de camera en leek u het gsm-toestel vast te nemen. Het meisje leek zich op geen enkel moment bewust van de aanwezigheid van de camera.

Tijdens het verhoor op 25.07.2023 beweerde u dat uw stiefdochter uw gsm-toestel had gebruikt om video's en foto's te maken en dat u niet wist hoe zij aan uw code kwam. De moeder van het slachtoffer, uw partner, verklaarde op 28.07.2023 in eerste instantie dat zij het filmpje had gemaakt, later erkende ze dat ze dit niet had gedaan. U had haar daags voordien verteld dat u een filmpje op uw gsmtoestel had van M. (...) tijdens het douchen. U zou niet geweten hebben hoe dat kwam en zei dat M. (...) het misschien zelf had gedaan. Uw partner wou jullie beiden beschermen, zodat ze aanvankelijk verklaarde dat zij het filmpje had gemaakt. Ze zou haar dochter evenwel nooit filmen. Tijdens uw verhoor op 21.08.2023 erkende u het filmpje van M. (...) te hebben gemaakt en hier schermafbeeldingen van genomen te hebben. U zou dit filmpje gemaakt hebben als drukkingsmiddel omdat M. (...) een filmpje zou hebben van u en uw ex-vrouw. M. (...) zou u hiermee gechanteerd hebben en had gezegd dat ze het filmpje aan haar familie zou tonen als u niet zou vertrekken. U had vervolgens enkele schermafbeeldingen van het filmpje aan M. (...) getoond om haar af te schrikken. Bij haar verhoor, verklaarde M. (...) dat ze niet wist dat er een filmpje van haar was gemaakt terwijl ze aan het douchen was. Ze kreeg wel altijd een naar gevoel als ze thuis moest douchen, alsof ze gefilmd werd. Ze voelde zich nooit op haar gemak wanneer u bij hen was. Voor de bodemrechter betwistte u de feiten m.b.t. het voyeurisme niet langer.

De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrekkig normbesef en een bijzonder laakbare mentaliteit. U hield geen rekening met de fysieke en psychische integriteit van uw stiefdochter, de emotionele impact die de feiten van voyeurisme op slachtoffers hebben en de impact op hun veiligheidsgevoel. U maakte bovendien de fysieke, seksuele en psychische integriteit van uw stiefdochter, volkomen ondergeschikt aan uw eigen belang, zonder stil te staan bij de aanzienlijke effecten die de feiten kunnen hebben op haar ontwikkeling en haar verdere leven.

Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 19.06.2005 blijkt: "Het feit getuigt in hoofde van beklagde van een manifest gebrek aan respect voor de psychische integriteit van zijn stiefdochter. Terwijl zijn slachtoffer naakt was en rekende op de privacy die een afgesloten badkamer biedt, filmde beklagde haar heimelijk. Dergelijke feiten getuigen van een verregaande normvervaging, waarbij het Hof zwaar tilt aan de jonge leeftijd van het slachtoffer (15 jaar op het ogenblik van het feit) en het feit dat beklagde als haar stiefvader een belangrijke vertrouwensfiguur in het leven van een opgroeiend meisje hoort te zijn." Het Hof veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Omdat de beelden volgens het Hof niet beschouwd

konden worden als “kinderpornografisch materiaal” in de zin van artikel 383bis, § 4, 1°, 2° of 3° van het Strafwetboek, werd u vrijgesproken voor het bezit van kinderpornografisch materiaal.

Voyeurisme is een ernstig misdrijf omdat het een fundamentele inbreuk vormt op het recht op privacy en de menselijke waardigheid. Het slachtoffer wordt in een kwetsbare, vaak intieme situatie heimelijk geobserveerd of gefilmd zonder medeweten of toestemming. Dit veroorzaakt niet alleen schaamte, angst en verlies van vertrouwen, maar kan ook blijvende psychologische schade aanrichten. In gevallen waarbij het slachtoffer een minderjarige is, of zich in een afhankelijke of gezinsrelatie bevindt met de dader, zoals in casu, weegt de ernst nog zwaarder door. Het opzettelijk schenden van de persoonlijke levenssfeer, zeker met gebruik van technologie (zoals verborgen camera's of gsm's), getuigt van berekend en grensoverschrijdend gedrag dat maatschappelijk volstrekt onaanvaardbaar is.

Uit de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 16.10.2024 blijkt dat, alhoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf spijt te hebben en uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 04.12.2023 als terecht beschouwde, vastgesteld werd dat u de verantwoordelijkheid nog altijd bij het slachtoffer legde. Volgens u had zij u immers verleid en u zou spijt hebben dat u op haar avances was ingegaan. U ontkende verder dat u haar daadwerkelijk verkracht zou hebben aangezien u, toen u het slachtoffer wilde penetreren, rook dat haar vagina stonk. Aangezien dit ‘haram’ zou zijn volgens uw geloof zou u uw pogingen om seksuele betrekkingen te hebben met het slachtoffer hierop hebben gestaakt. Deze repliek stemde totaal niet overeen met de vaststellingen en de conclusie die in het vonnis vermeld stond.

Uit de misdrijven die u gepleegd heeft alsook uit de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Een risico op recidive kan niet uitgesloten worden.

In een brief die u naar aanleiding van voorliggende beslissing schreef, verklaarde u o.a. dat dit de eerste keer in uw leven is dat u in aanraking kwam met justitie. Dat u altijd gewerkt heeft, u aan de wet hield en probeerde een goed lid van de samenleving te zijn. U stelde de ernst van wat er gebeurd is te begrijpen en dat u er oprecht spijt van heeft. U vroeg om genade en om een kans uw leven opnieuw op te bouwen bij uw familie in België. U schrijft bereid te zijn om alles te doen wat nodig was om te laten zien dat u dit echt meent en dat u uw fouten nooit meer zal herhalen. Niettegenstaande u verklaarde slechts één “misstap” te hebben begaan, blijkt dat u naast de veroordeling voor verkrachting ook veroordeeld werd voor feiten van voyeurisme ten aanzien van uw minderjarige plusdochter. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 21.10.2024 blijkt voorts dat navraag bij de Nederlandse politie en Europol uitwees dat u in Nederland gekend bent voor zware mishandeling in 2018 en intra familiaal geweld. Tussen 2019 en 2022 waren er diverse registraties aangaande huiselijk geweld op het adres (...) (Nederland), het toenmalig adres van E. A. I. (...) en haar vier kinderen. Daargelaten de vraag in welke mate uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze hoe dan ook geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden ze geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige (zeden)feiten. Zoals reeds vermeld blijkt uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS dat u de verantwoordelijkheid van de verkrachting nog steeds bij het slachtoffer legde.

In voormeld schrijven vermeldde u ook dat uw taxi ten gevolge van de feiten in beslag werd genomen en dat u nog een bedrag van ongeveer 120.000 euro diende te betalen. U wil dit nog betalen als u terug “buiten” bent en aan het werk bent. Uit het feit dat u de intentie heeft uw schulden af te lossen, blijkt evenmin dat daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Het is een verplichting de penale boeten, gerechtskosten en burgerlijke partijen wenst af te betalen. Ook vanuit het buitenland kan u de penale boeten, gerechtskosten en burgerlijke partijen betalen.

Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische, psychische en seksuele integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

+++

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 24.06.2025 werd u in de gevangenis van Wortel tijdens een gesprek met de terugkeerbegeleider op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. Er werd u toegelicht dat indien uw

verblijfsrecht zou worden beëindigd, er ook een verwijderingsmaatregel met inreisverbod jegens u genomen kon worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

U verklaarde tijdens het gesprek absoluut niet te kunnen terugkeren naar Irak daar u bedreigd zou worden door uw eigen familie omwille van de seksuele misdaad die u beging. U stelde zich dan ook de vraag of u omwille van de voornoemde vrees opnieuw een verzoek tot internationale bescherming kon indienen. U stelde reeds geruime tijd in België te wonen en te werken, een Nederlandse partner en kinderen te hebben dewelke naar België willen verhuizen teneinde samen jullie leven te kunnen uitbouwen en dat u slechts één misstap begaan hebt. U zei “inderdaad dom” te zijn geweest en leek u voornamelijk te focussen op de negatieve gevolgen van de veroordeling voor uzelf. U verklaarde nu 20 000 euro schulden te hebben (schadevergoeding, gerechtskosten, boete) en uw taxi ter waarde van 50 000 euro werd verbeurd verklaard. U verkoos de vragenlijst hoorrecht in te vullen met een derde en verzocht een extra termijn van 15 dagen om de nodige documenten te verzamelen. U weigerde het ontvangstbewijs te ondertekenen.

Op 24.07.2025 stuurde uw trajectbegeleider per mail volgende documenten door: de ingevulde vragenlijst; huurcontract woonhaven Antwerpen d.d. 23.01.2023; getuigschrift over de basiskennis bedrijfsbeheer, afgegeven door Syntra Vlaanderen op 25.06.2010; attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie werkjaar 2008-2009; uw loopbaangegevens; een uittreksel met Oudergegevens en Gezag van N. L. (...) afgegeven op 05.09.2023 door de gemeente 's-Gravenhage; een kopie van de houderpagina van de Nederlandse paspoorten van N. Ly. (...), N. L. (...), E. A. I. (...); een kopie van uw C-kaart; een brief die u schreef naar aanleiding van voorliggende beslissing; een brief van E. A. I. (...); 4 ondertekende steunverklaringen op standaardformulieren; een aantal medische attesten.

In de vragenlijst, ingevuld op 03.07.2025, verklaarde u dat uw moedertaal Arabisch is; dat u Frans, Nederlands en Duits kan lezen en/of schrijven; dat u in België bent sinds 2006; dat u niet in het bezit bent van uw reisdocumenten (ingenomen door de politie sinds uw detentie in 2023); dat u medische problemen hebt die u belemmeren om te reizen of naar uw land van herkomst terug te keren, namelijk een tumor in uw hoofd (hypofyse adenoom), slaap apneu, lage rug artrose; dat u voor uw opsluiting woonachtig was te (...) samen met uw vrouw, 2 kinderen en 2 stiefdochters (M. E. (...) en Ms.E. (...)) (huurcontract); dat u een duurzame relatie hebt met E. A. I. (...) en dat jullie gaan trouwen; dat uw partner in België en Nederland woont, dat zij momenteel in Nederland woont en een 2de verblijf bij u in België heeft; dat uw partner momenteel in Nederland woonachtig is op het adres (...), dat ze deels in België verblijft te (...): op het adres (...); dat uw minderjarige dochters in Nederland ingeschreven zijn: N. Ly. (...) (autisme) en N. L. (...) (zie attest, paspoort, geboorteakte); dat uw vrouw en kinderen nu bezig zijn om in België te komen wonen (...); dat u familie hebt in Nederland; dat u neven en andere familie hebt in Luxemburg, Duitsland, Zweden en Nederland; dat uw moeder (K. S. (...)) in Irak, Bagdad, verblijft; dat u in België een diploma bedrijfsbeheer en maatschappelijke oriëntatie behaalde; dat u een kappersopleiding certificaat hebt; dat u een taxichauffeur diploma hebt; dat u in België gewerkt hebt in een kapperszaak en als taxichauffeur (zelfstandig, zie loonfiches en loopbaangegevens); dat u tot +/- 2007 in Irak verbleef; dat u niet veroordeeld/opgesloten bent in een ander land dan België; dat u nog nooit in uw leven een delict gepleegd hebt. Op de vraag of u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, antwoordde u: “Ja. Politieke redenen. Bedreigingen van familie. Mijn dochters zijn woonachtig in Nederland. Ik schaam me dood voor het terugkeren en heb daar bedreigingen van familie door deze voorval. Er zijn mensen van hier die naar mijn land zijn geweest en teruggekeerd en kreeg van hun bericht dat ze me van kant gaan maken als ik zou terugkeren, en hebben ook al mijn vrouw gebeld.” Op de vraag of er nog gegevens zijn die u van belang achtte, antwoordde u: “Het is mijn eerste keer dat ik iets met justitie te maken heb. Dit is een schande voor mijn familie en ik ben zelf al met de dood bedreigd. Dit is in onze cultuur normaal. Daarom is het van groot belang dat ik mijn papieren behoud en in België of Nederland veilig verder kan leven. Eenmaal terug in mijn eigen land staat me de dood te wachten. Daarom hoop ik op uw bescherming door me mijn papieren te laten behouden.”

+++

Uit het rijksregister blijkt dat u op 18.05.2015 te Antwerpen gehuwd bent met O. K. (...) (geboren te Düsseldorf, Duitsland). De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt evenwel over geen verdere informatie met betrekking tot dit huwelijk, en mevrouw O. (...) kon op basis van de beschikbare gegevens niet worden geïdentificeerd. U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat de relatie zou zijn beëindigd, maar dat een echtscheidingsprocedure nog niet werd opgestart. U stelde dat mevrouw O. (...) in Nederland een verzoek tot echtscheiding zou hebben ingediend, maar kon niet toelichten waarom dit via Nederland zou verlopen, terwijl het huwelijk in België werd voltrokken. U stelde geen contact meer met haar te onderhouden. Zij bezoekt u niet in de gevangenis. Gezien uw verklaringen wordt aangenomen dat onderhavige beslissing geen schending vormt van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ten opzichte van O. K. (...).

In het formulier hoorrecht dat u naar aanleiding van voorliggende beslissing invulde, verklaarde u een duurzame relatie te hebben met mevrouw E. A. I. (...) (geboren op 14.05.1983 te Tétouan, Marokko, nationaliteit: Nederland). U zou de intentie hebben om met haar te huwen, maar dit is pas mogelijk nadat uw huwelijk met O. K. (...) officieel werd ontbonden. Uit deze relatie zijn 2 minderjarige kinderen geboren: N. Ly. (...) (geboren op 09.10.2019 te Zoetermeer, nationaliteit: Nederland) en N. L. (...) (geboren op 30.12.2020 te Zoetermeer, nationaliteit: Nederland). U legde een kopie van de houderpagina van hun paspoorten voor alsook een "Uittreksel met Oudergegevens en Gezag" met betrekking tot N. L. (...). Uit dit document blijkt dat u als ouder 2 geregistreerd staat, maar dat uitsluitend E. A. I. (...) (ouder 1) het ouderlijk gezag over N. L. (...) uitoefent. Mevrouw E. A. I. (...) heeft ook twee kinderen uit een vorig huwelijk, namelijk: M. E. (...) (geboren op 11.11.2005, nationaliteit: Nederland) en M. Ms. (...) (nationaliteit: Nederland). Uit uw verklaringen blijkt dat mevrouw en de kinderen ingeschreven zijn in Nederland (Den Haag) en een tweede verblijf hebben op uw adres in Antwerpen. U stelde dat ze nu ' bezig zijn om in België te komen wonen'. Volgens uw verklaring heeft uw oudste dochter een autismespectrumstoornis. Tevens werd een getypte, nietondertekende brief op naam van E. A. I. (...) voorgelegd, waarin zij u aanduidt als haar partner en als vader van haar twee jongste dochters. In de brief wordt gesteld dat de kinderen een diepe emotionele band met u hebben en dat uw afwezigheid hen ernstige psychologische schade zou toebrengen. U zou na uw vrijlating actief willen deelnemen aan hun opvoeding en verzorging. Aangezien de brief geen ondertekening of enig objectief bewijs van herkomst bevat, kan de authenticiteit ervan evenwel niet worden bevestigd. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt wel dat E. A. I. (...), N. Ly. (...), N. L. (...) en M. E. (...) u bezoeken. De meeste bezoeken vinden virtueel plaats. M. Ms. (...) wordt niet vermeld op de lijst van personen die toelating hebben om u te bezoeken.

Zoals supra reeds vermeld werd u veroordeeld voor feiten van voyeurisme ten aanzien van uw stiefdochter M. E. (...) die ten tijde van de feiten 15 jaar oud was. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 21.10.2024 blijkt: "Op 25 juli 2023 werd beklagde verhoord. Hij verklaarde dat hij een nieuw samengesteld gezin vormt met zijn vrouw E. A. I. (...). Samen hebben ze twee dochters, N. Ly. (...) en N. L. (...). Zijn vrouw heeft ook twee dochters uit haar vorig huwelijk M. (...) en Ms. (...). Zijn vrouw en kinderen wonen in Nederland en hijzelf werkt en woont in België. Hij woont reeds 18 jaar in België en is het hier gewoon. In het begin zag hij zijn kinderen zeer weinig. Het laatste jaar zag hij ze meer. Tijdens de week komen zijn twee kinderen drie dagen bij hem logeren en gaat hij twee dagen per week naar Nederland. De oudste kinderen ziet hij heel weinig. Enkel als hij naar Nederland op bezoek gaat." Daarnaast blijkt uit dit vonnis: "Uit navraag bij de Nederlandse politie en Europol blijkt dat beklagde bij de Nederlandse diensten gekend is voor zware mishandeling in 2018 en intra familiaal geweld. Tussen 2019 en 2022 waren er diverse registraties aangaande huiselijk geweld op het adres (...) (Nederland)."

Nazicht van de Belgische bevolkingsregisters leert dat E. A. I. (...), N. Ly. (...) en N. L. (...) op het moment van dit schrijven niet zijn ingeschreven. Er werd tot op heden dan ook geen aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden in België geregistreerd. De stelling dat E. A. I. (...) reeds stappen zou hebben ondernomen om zich vanuit Nederland in België te vestigen met het oog op een toekomstig gezinsleven na uw detentie, vindt derhalve geen enkele bevestiging in de officiële gegevens.

Louter op basis van de door u voorgelegde documenten en de elementen uit uw administratief dossier, kan, gelet op de voorgaande feitelijke vaststellingen, niet zomaar geconcludeerd worden dat er heden weldegelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen u, E. A. I. (...), N. Ly. (...) en N. L. (...). Er zijn geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat u structureel betrokken bent bij de verzorging, opvoeding of financiële ondersteuning van uw partner en kinderen. Tussen 2019 en 2022 waren er diverse registraties aangaande huiselijk geweld, wat wijst op een instabiele gezinsrelatie. Uit uw verklaring van 25.07.2023 in het kader van het strafonderzoek blijkt dat u uw 2 jonge kinderen aanvankelijk slechts sporadisch zag. U verklaarde toen dat u hen pas sinds ongeveer een jaar vaker zag, waarbij zij 3 dagen per week bij u zouden logeren en u zelf 2 dagen per week naar Nederland reisde. Er ligt evenwel geen objectieve documentatie voor ter staving van dit beweerde wekelijkse verblijfspatroon. Er is geen enkele objectieve bevestiging dat de situatie, zoals door u geschetst, effectief plaatsvond of duurzaam werd volgehouden. Deze verklaring wijst er bovendien op dat u, ook in de periode waarin u nog niet gedetineerd was en dus over de feitelijke mogelijkheid beschikte om een dagelijkse rol op te nemen in hun leven, dit niet in die mate deed. Sinds 26.05.2023 verblijft u in detentie, waardoor uw fysieke aanwezigheid en actieve betrokkenheid in het gezinsleven sindsdien onvermijdelijk zeer beperkt is geweest. De bezoeken die u ontvangt in de gevangenis, veelal virtueel, wijzigen deze conclusie niet. Uit geen van de voorliggende stukken blijkt dat de minderjarige kinderen of hun moeder, mevrouw E. A. I. (...), nadeel zullen ondervinden door onderhavige beslissing, noch dat hun welzijn of stabiliteit hierdoor in het gedrang komt. Mevrouw E. A. I. (...) draagt reeds geruime tijd, noodgedwongen, de voornaamste zorg voor de minderjarige kinderen. Uit de beschikbare gegevens komt geen enkele aanwijzing naar voor dat dit in de toekomst niet langer mogelijk zou zijn, zodat geen redenen aanwezig zijn om aan te nemen dat het welzijn en de stabiliteit van de kinderen en hun moeder hierdoor worden bedreigd. Bovendien blijkt uit het door u voorgelegde "Uittreksel met Oudergegevens en Gezag" met betrekking tot N. L. (...) dat enkel mevrouw E. A. I. (...) het ouderlijk gezag over haar uitoefent. U verklaarde

dat uw oudste dochter een autismespectrumstoornis heeft, maar hiervan werden geen medische attesten of andere objectieve stukken voorgelegd ter staving.

Zowel mevrouw als uw kinderen zullen hoe dan ook reeds gewend zijn aan het feit dat u afwezig bent in hun dagdagelijks leven, aan virtuele contacten en aan de sporadische bezoeken aan u in de gevangenis. Er kan contact onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen alsook via bezoeken aan u in Irak of mogelijk in Marokko, het geboorteland van mevrouw.

Wat M. E.(...) en M. Ms.(...), uw stiefkinderen, betreft, wordt volgende opgemerkt dat het Europees Hof voor de

Rechten van de Mens slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X. , Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). M. (...) is hoe dan ook reeds meerderjarig, de geboortedatum van Ms. (...) is de Administratie onbekend, volgens uw verklaringen zou ze 16 jaar oud zijn. Nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat u een bloed- of aanverwantschapsband heeft met de kinderen van uw partner. De vraag is of u kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van deze kinderen rekening dient te worden gehouden. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u een zorgdragende volwassene voor deze kinderen zou zijn en dat bijgevolg voorliggende beslissing het belang van deze kinderen schaaft. Meer nog, u werd veroordeeld voor feiten van voyeurisme ten aanzien van M. (...) en zij verklaarde dat zij zich nooit op haar gemak voelde wanneer u bij hen was. Bovendien kan, gelet op de meldingen van intra familiaal geweld, moeilijk worden aangenomen dat u een stabiele of zorgdragende rol vervulde ten aanzien van deze kinderen. Verder geldt ook hier dat niets u verhindert via moderne communicatiemiddelen of bezoeken contact te onderhouden met hen na uw vertrek uit België. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan niet aangenomen worden dat de relatie die u heeft met M. E.(...) en M. Ms.(...) onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Tevens wordt opgemerkt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die maken dat het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar rechtvaardigen.

U werd veroordeeld voor ernstige zedenfeiten op een studente en feiten van voyeurisme ten aanzien van M. E.(...). De feiten getuigen allermint van verantwoordelijkheid tegenover uw kinderen en pluskinderen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Gezien deze overwegingen worden uw familiale belangen hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. In het licht van de ernst van de feiten en uw persoonlijke gedrag wordt geoordeeld dat het opleggen van een inreisverbod van 10 jaar een noodzakelijke en proportionele maatregel is. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

+++

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een

democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Volgens uw verklaringen voor de asiendiensten kwam u op 15.11.2006, op 25-jarige leeftijd aan in België. Op 28.02.2007 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 16.10.2024 werd uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken door het CGVS. Het beroep bij de RVV tegen de beslissing van het CGVS werd verworpen. U zit heden 2 straffen uit voor ernstige zedenfeiten. Uw strafeinde is voorzien op 14.11.2028. U hebt momenteel de leeftijd van 45 jaar.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociaal leven zich hier afspeelt. Het is niet meer dan normaal dat u een verplichte inburgeringscursus volgde daar u de intentie had zich hier permanent te vestigen. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en acute gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen zouden zij u kunnen komen bezoeken in het buitenland. Daarnaast kunnen zij u desgewenst ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

U legde uw loopbaangegevens voor en stelde gewerkt te hebben als zelfstandig kapper en taxichauffeur. Het gegeven dat u gewerkt heeft en een opleiding bedrijfsbeheer gevolgd hebt doet niets af aan het feit dat u veroordeeld werd voor zeer ernstige zedenfeiten, dit wanneer er o.a. van u als taxichauffeur verwacht werd uw passagier veilig terug thuis af te zetten. De vaardigheden die u tijdens uw opleidingen en werk in België hebt opgepikt zullen u wellicht ook elders van pas kunnen komen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Irak of daar waar u zich zal vestigen, geen, al dan niet aangepast, werk zou kunnen vinden om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Irak aanpassingen van u zal vergen. Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Irak wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U heeft er volgens uw verklaringen tot uw 25 jaar gewoond en bent nog teruggekeerd. Uit de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus d.d. 16.10.2024 blijkt immers: "Bovendien moet er worden vastgesteld dat u in 2016 en enkele jaren geleden probleemloos naar Irak afreisde (CGVS25.09.2024, p 8.)." U verklaarde in het hoorrecht tevens dat uw moeder in Irak verblijft. Mogelijks kan u moeder u tijdelijk opvangen of hebt u nog andere familieleden of vrienden in Irak waar u tijdelijk kan verblijven tot u weer een eigen bestaan opgebouwd heeft. Bovendien kunnen de familieleden in Nederland, Zweden, Duitsland of Luxemburg waarnaar u verwijst in het hoorrecht, u desgewenst ondersteunen bij uw re-integratie in de Iraakse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U gaf aan medische problemen te hebben die u belemmeren om terug te keren naar Irak. U verklaarde een tumor in uw hoofd (hypofyse adenoom), slaapapneu en lage rug artrose te hebben en bracht medische stukken aan. De aangebrachte medische stukken werden voorgelegd aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de informatie verstrekt door de arts-adviseur blijkt dat de behandeling die u momenteel ondergaat, beschikbaar en toegankelijk is in Irak. Dit medisch advies zal u, samen met de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en voorliggend inreisverbod, in een gesloten enveloppe worden overhandigd. Uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat u in Irak zou worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM ten gevolge van uw gezondheidstoestand.

+++

U verklaarde niet naar Irak te kunnen terugkeren. U stelde bedreigd te worden omwille van de seksuele misdaad dewelke u beging in België. In uw schrijven stelde u dat u uit een streng religieus milieu komt waar een veroordeling zoals de uwe leidt tot sociale uitsluiting en zelfs gevaarlijke represailles. Deze argumenten werden ook aangehaald tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS op 25.09.2024. Op 16.10.2024 werd uw subsidiaire beschermingsstatus steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet ingetrokken door het CGVS. De Commissaris-generaal was van oordeel dat een

verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. U bracht in het kader van onderhavige beslissing geen bijkomend bewijsmateriaal aan dat aanleiding geeft tot een heroverweging van de beoordeling door de asiendiensten. Wat betreft de beoordeling van het reële risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reële risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Bijgevolg wordt niet aangenomen dat huidige beslissing een inbreuk vormt op artikel 3 van het EVRM.

+++

U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Er wordt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. U heeft echter de mogelijkheid om na een redelijke termijn een aanvraag in te dienen voor de schorsing of intrekking ervan, mits voldaan wordt aan de geldende wettelijke voorwaarden en indien gewijzigde omstandigheden een heroverweging van het inreisverbod rechtvaardigen."

1.11 Verzoekende partij legt op 21 november een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring ten aanzien van de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep is hangende en is bij de Raad gekend onder het rolnummer 352 501.

1.12 Op dezelfde dag legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 2 december 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste en vierde lid en artikel 62.2 van de Vreemdelingenwet, van artikel van het 8 EVRM, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, van het hoorrecht van artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (verder: EU-handvest), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

"EERSTE MIDDEL:

Schending art. 74/11 §1, eerste en vierde lid Vreemdelingenwet. Schending van de motiveringsplicht. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering

Bestuurshandelingen en artikel 62 2 Vreemdelingenwet; Schending van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.

1.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft betrekking op het uitvaardigen van een inreisverbod. Dit artikel stelt (eigen onderlijning):

§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het artikel vereist dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het geval.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod met een duur van meer dan vijfjaar worden opgelegd, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het voormelde artikel 74/11, § 1 is een omzetting van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende:

"De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. "

In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 531825/001, 23).

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de gemachtigde-in casu toepassing heeft gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet en dat daarin wordt voorzien dat de kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

*De Raad wijst er op dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151) (RvV 20 maart 2019 nr. 218 563). De gemachtigde moet dan ook terdege verantwoorden waarop zijn keuze voor een inreisverbod van 10 jaar berust.*

2.

Voor de interpretatie van het begrip "bedreiging voor de openbare orde" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren

rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip "openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel in de toekomst voort te zetten. vol te houden ofte herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Pari.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstige gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

Eerste onderdeel,

De vereiste van ernstige bedreiging voor de openbare orde en werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, is niet vervuld.

Vermits het inreisverbod wat dit onderdeel betreft grotendeels dezelfde motieven hanteert als in de beslissing tot beëindiging van verblijf, bevestigt verzoeker hier wat hij in dat kader heeft ontwikkeld, als volgt:

De bestreden beslissing brengt niet het bewijs aan en motiveert niet afdoende voor wat betreft de vereiste van ernstige schending van de openbare orde of nationale veiligheid, en toont niet aan dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is. Schending van artikel 74/11 § 1 vreemdelingenwet.

1.

De bestreden beslissing steunt op twee veroordelingen in België;

-een veroordeling door de correctionele rechtbank te Antwerpen op 4.12.2023 tot een gevangenisstraf van 4 jaar, ontzetting uit de rechten voor een termijn van 5 jaar, en contactverbod met het slachtoffer wegens de misdaad van verkrachting ten nadele van S. A. (...), feit gepleegd op 26.5.2023.

-een veroordeling door het hof van beroep te Antwerpen op 19.6.2025 tot een gevangenisstraf van 18 maanden en ontzetting uit de rechten voor een termijn van 5 jaar voor voyeurisme bij middel van beeldopname ten nadele van M. E.(...), de toen minderjarige stiefdochter van zijn partner.

2.

Het Grondwettelijk Hof heeft in het arrest nr. 112/2019 aangegeven hoe de toepassing van artikel 20 en 23 vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden. Dit standpunt is ook van toepassing bij de beoordeling van artikel 74/11 S I vreemdelingenwet.

B.17.1. Artikel 12, lid 1, van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen bepaalt : « De lidstaten mogen uitsluitend een besluit tot verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt ». Artikel 17, lid I,

eerste alinea, van dezelfde richtlijn, dat de langdurig ingezetenen in een lidstaat betreft die in een tweede lidstaat verblijven, bepaalt : « De lidstaten kunnen weigeren een verblijfsvergunning toe te kennen aan langdurig ingezetenen of aan hun gezinsleden indien de betrokkene een bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt ». In de achtste overweging van die richtlijn wordt gepreciseerd dat « het begrip openbare orde [. . .] een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf [kan] omvatten ».

B.17.2. Artikel 6, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging bepaalt : « De lidstaten kunnen een verblijfstitel van een gezinslid intrekken of verlenging ervan weigeren om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.

De lidstaat neemt bij zijn besluitvorming naast artikel 17 ook de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk van het gezinslid op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging, of het risico dat van die persoon uitgaat ». In de veertiende overweging die aan die richtlijn voorafgaat, wordt met name gepreciseerd : Het begrip ' openbare orde ' kan een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten. In dit verband zij erop gewezen dat de begrippen openbare orde en binnenlandse veiligheid tevens gevallen omvatten waarin een onderdaan van een derde land behoort tot een vereniging die steun verleent aan het internationale terrorisme, een dergelijke vereniging steunt of extremistische doelstellingen huldigt ».

B. 17.3. In de memorie van toelichting met betrekking tot de bestreden bepalingen wordt gepreciseerd :

Aangezien de begrippen ' redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' , ' ernstige redenen ' of dwingende redenen ' uit de Europese akten zijn gehaald, dienen zij conform de rechtspraak van het Hof van Justitie te worden geïnterpreteerd » (ibid., p. 23). De parlementaire voorbereiding, onder verwijzing naar die rechtspraak vermeldt : « Het begrip redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' houdt het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend » (ibid., p. 23). « Het begrip ' ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid ' [kan] het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie [] de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit [...] de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad [...]dekken » (ibid., p. 24).

B. 17.4. Rekening houdend met die toelichtingen, kan de wetgever niet worden verweten dat hij gebruik heeft gemaakt van de begrippen « openbare orde », « nationale veiligheid », of nog ernst » met betrekking tot de openbare orde en de nationale veiligheid. In de vroegere wetgeving, die het ook mogelijk maakte een einde te maken aan het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen, werd overigens ook een beroep gedaan op die begrippen om de gevallen te bepalen waarin een ministerieel besluit tot terugwijzing of een koninklijk besluit tot uitzetting kon worden genomen. Daarenboven bepaalt artikel 7, eerste lid, 3 0, van de wet van 15 december 1980 ook dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven aan een vreemdeling die niet gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden en die door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De begrippen « openbare orde » en « nationale veiligheid » alsook ernst » hebben derhalve een inhoud die in het vreemdelingenrecht voldoende bepaald is zodat de wetgever gebruik ervan kon maken om de gevallen te bepalen waarin er een einde kan worden gemaakt aan het verblijfsrecht van de vreemdelingen zonder het door de verzoekende partijen aangevoerde wettigheidsbeginsel te schenden.

B. 18.2. De redenen » en de ernstige redenen » van openbare orde of nationale veiligheid moeten worden geïnterpreteerd in het licht van artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij artikel 14 van de bestreden wet, waarin wordt vermeld dat de beslissingen tot beëindiging van het verblijf enkel kunnen worden gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en dat dat gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [moet] zijn ». In die bepaling wordt eraan toegevoegd dat « motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, [. . .] niet [mogen] worden aangevoerd » en wordt gepreciseerd dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden « met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid » die is begaan of met het gevaar dat van de betrokken vreemdeling uitgaat.

De kern van het standpunt van het Grondwettelijk Hof is dat het begrip openbare orde in het vreemdelingenrecht op basis van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie voldoende is bepaald. Dat toepassing moet gemaakt worden van de specifieke bepaling ' ernstige redenen ' van openbare orde. Dat de interpretatie moet gebeuren in het licht van artikel 23 vreemdelingenwet, met name dat het moet gaan om een ' werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving '.

Verzoeker verwijst ook naar RvV arrest no 238 922 van 24 juli 2020 (eigen onderlijning en vet):

2.3

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten de aard en ernst van het strafbare feit de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan.

In dezelfde zin het arrest RvV nr. 206 853 van 17 juli 2018:

2.1

Hieruit blijkt dat het de bedoeling is van de wetgever — in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie — dat een concrete beoordeling moet gebeuren van het geval en dat rekening moet worden gehouden met elk relevant feitelijk gegeven als de gemachtigde overgaat tot de beoordeling van de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan vermelde interpretatie-voorwaarden.

3.

Toepassing van artikel 74/11 §1, vierde lid vreemdelingenwet.

Het gedrag van verzoeker kan niet weerhouden worden als een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is.

Deze drie elementen van de bedreiging gekoppeld aan een fundamenteel belang voor de samenleving dienen ieder op zich vervuld te zijn. Het is ook duidelijk dat er een zekere samenhang in deze elementen aanwezig kan zijn.

(1)-Er kan niet weerhouden worden dat het gaat om een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd betreffen geen feiten zoals in de memorie van toelichting aangehaald en vermeld in vermeld arrest van het Grondwettelijk Hof onder B. 17.3. Uiteraard is dit slechts een opsomming van bepaalde misdrijven, maar zij zijn wel indicatief voor het doel dat de wetgever zich had gesteld: terrorisme, mensenhandel, misbruik minderjarigen, handel in drugs, illegale wapenhandel, witwassen geld, corruptie, georganiseerde misdaad als grondslag voor het intrekken van verblijf.

Zonder de veroordelingen te minimaliseren wijst verzoeker er op dat de misdrijven waarvoor hij veroordeeld werd wat de verkrachting betreft geen betrekking hebben op een minderjarige, en wat het voyeurisme betreft niet vallen onder het begrip misbruik van minderjarigen.

De logica achter de door de wetgever vermelde misdrijven is dat deze te kwalificeren zijn als voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Niet elk misdrijf kan hiertoe in aanmerking worden genomen. Niet elk misdrijf raakt aan de fundamentele belangen van de samenleving. De beslissing miskent die voorwaarde. (Zie overweging B.17.3. arrest Grondwettelijk Hof). Het Grondwettelijk Hof heeft, met verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in dat kader gesteld dat 'in dat opzicht het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen, zelfs indien dat een indicator kan zijn voor de gevaarlijkheid van de betrokken persoon, niet het enige element is dat in overweging moet worden genomen.' (Overweging B. 19.2.) Het Grondwettelijke Hof citeert hierbij het HvJ: 'Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde veronderstelt in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.' (Overweging B. 19.2.)

In casu steunt de beslissing de facto en grotendeels (pagina 1 onderaan tot en met pagina 5) op de twee strafrechtelijke veroordelingen, die als enig element voor het weerhouden van een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde worden aangehaald. Verzoeker is van mening dat dit in strijd is met de interpretatie en de rechtspraak van het HvJ, van het Grondwettelijk Hof en van de RvV,

Ook een aantal secundaire motieven die de bestreden beslissing in het kader van de twee veroordelingen ontwikkelt, zijn niet afdoende.

Verzoeker heeft effectief wel spijt betoond en de veroordelingen als terecht beschouwd; de bewering dat hij de verantwoordelijkheid (met betrekking tot de verkrachting) nog steeds bij het slachtoffer legde in het kader van de intrekking van de subsidiaire bescherming is een onjuiste interpretatie van het standpunt van verzoeker. Het is overigens niet objectief waar de bestreden beslissing systematisch de verklaringen van verzoeker negatief interpreteert.

Het motief dat verzoeker in een brief naar aanleiding van voorliggende beslissing schreef dat het de eerste keer in zijn leven was dat hij in aanraking kwam met justitie en dat hij slechts 'één misstap' zou begaan hebben, terwijl hij twee maal is veroordeeld, steunt eveneens op een foute interpretatie van die brief. Verzoeker had gesteld dat het 'de eerste keer' was dat hij met justitie in aanraking was gekomen, wat juist was. In de vragenlijst heeft hij onder nummer 14 gezegd dat het de eerste keer is dat hij in België iets met justitie te maken had. In die vragenlijst staat nergens dat hij slechts één misstap heeft gedaan. Hij is in Nederland noch elders buiten België (zie ook vragenlijst punt 12) nooit voor enig strafrechtelijk feit opgesloten of veroordeeld, ook niet voor beweerde mishandeling in de familiale sfeer in Nederland.

(2)-Er kan niet weerhouden worden dat het gaat om een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

2.1.

Bij de beoordeling van de actuele bedreiging gelden volgende beoordelingselementen.

De vaststelling van een de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p, 24).

Het is aan de verwerende partij in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen. Zulke algehele beoordeling houdt in dat de staatssecretaris, desgevallend, ook rekening houdt met elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 65).

De Raad van State wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Zoals reeds vermeld, moeten bij de beoordeling van de actuele bedreiging voor de openbare orde alle relevante gegevens, feitelijke en juridische die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen inclusief elementen van strafuitvoering . De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen over de voormelde elementen van strafuitvoering, die zij niet betwist, stilzwijgend blijft.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling van de zaak in de plaats te stellen van de beoordeling in de bestreden beslissing en kan derhalve slechts vaststellen dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van een onvolledige lezing van de concrete elementen van de zaak.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad dat verzoeker een schending aantoonde van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 23, §1 van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.2.

De lezing van de bestreden beslissing maakt duidelijk dat zij geen (specifieke) motieven ontwikkelt met betrekking tot de actuele bedreiging in de persoon van verzoeker. Het enige motief met betrekking tot dit onderdeel is dat 'een risico op recidive niet kan worden uitgesloten'. Dit motief is dermate algemeen dat het niet afdoende is om de actuele bedreiging te ondersteunen.

Het Grondwettelijk Hof stelt in het arrest nr. 112/2019:

B. 19.3. Het bestaan van één of meer ten aanzien van de betrokken vreemdeling uitgesproken strafrechtelijke veroordelingen is noch een noodzakelijke voorwaarde, noch een voldoende voorwaarde opdat een beslissing wordt genomen waarbij aan zijn verblijfsrecht een einde wordt gemaakt om reden of om ernstige reden van

openbare orde of nationale veiligheid. Zoals in artikel 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt gepreciseerd, moet een individueel onderzoek geval per geval worden gevoerd met betrekking tot de werkelijkheid, de actualiteit en de ernst van de bedreiging die van de vreemdeling uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Bij dat onderzoek moeten weliswaar de eventuele veroordelingen uit het verleden in overweging worden genomen, maar het moet ook betrekking hebben op het huidige gedrag van de betrokkene en op het voorzienbare gevaar dat uit dat gedrag voortvloeit.

De bestreden beslissing gaat, in strijd met wat het Grondwettelijk Hof stelt, en zonder dit overigens specifiek te motiveren, louter er van uit dat de strafrechtelijke veroordelingen op zich volstaan ('een voldoende voorwaarde zijn') om de actualiteit van de bedreiging aan te tonen.

In eerste instantie wordt gesteld dat de twee feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is dateren van januari 2021 en mei 2023, of op datum van de hier bestreden beslissing respectievelijk 4 jaar en 10 maanden, en 2 jaar en 6 maanden. Dit tijdsverloop vereist een concrete actualiteitsmotivering. De bestreden beslissing bevat voor wat betreft de actualiteit van de bedreiging, geen motief met betrekking tot het tijdsverloop.

Er is in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden met het 'huidige gedrag' van verzoeker. Er wordt blijkbaar vanuit gegaan dat de strafrechtelijke veroordelingen op zich volstaan, en er op geen enkele wijze op de datum dat de beslissing genomen wordt (25.9.2025) moet geoordeeld worden over het huidige gedrag en het voorzienbaar gevaar dat uit dat gedrag (bedoeld is huidig gedrag !) voortvloeit.

Verzoeker is in de gevangenis opgesloten sedert 26.5.2023. Hij heeft in de gevangenis geen enkel probleem veroorzaakt en zich steeds correct gedragen. Om het huidige gevaar te beoordelen dient rekening te worden gehouden met zijn houding en gedrag in de gevangenis, en met het tijdsverloop van ruim 4 jaar en twee jaar sedert de feiten, en het gegeven dat een persoon zich effectief kan herpakken. Er wordt ook voorbij gegaan uit het feit dat de gevangenis een louterende functie heeft en ook bedoeld is om tot inzicht te komen. Er is, in tegenstelling tot wat het HvJ in het hoger geciteerde arrest van 2016 stelt, op geen enkele wijze rekening gehouden met de strafuitvoering.

Verzoeker heeft spijt betuigd over zijn daden. Hij schaamt zich dood voor wat hij gedaan heeft.

Verzoeker krijgt in de gevangenis regelmatig (soms virtueel) bezoek van zijn partner en de twee eigen kinderen en twee stiefkinderen. In die zin heeft hij ook een familiaal leven. Het feit dat deze hem bezoeken toont aan dat zij er van uit gaan dat zijn huidig gedrag dermate is dat er geen voorzienbaar gevaar (meer) is. De twee eigen kinderen hebben een diepe emotionele band met verzoeker; de bestreden beslissing miskent dat verzoeker ruim 2,5 jaar in hechtenis is en zijn houding van spijt oprecht is en ook is ingegeven door het feit dat hij een familiale binding heeft. Het gaat niet om een losgeslagen alleenstaande persoon. De partner van verzoeker bevestigt in haar verklaringen dat verzoeker effectief spijt heeft, gemotiveerd is om zijn leven te verbeteren en zij blijft geloven in zijn rol als vader.

Uit de bijgevoegde verklaringen van de partner van verzoeker en uit de bijgevoegde foto 's blijkt dat verzoeker een effectieve band heeft met zijn kinderen. De partner en zijn twee kinderen kwamen regelmatig naar België; verzoeker ging geregeld bij hen in Nederland. De foto's betreffen ondermeer de periode van januari 2022, tot februari 2023, dus tot kort voordat hij werd gearresteerd.

Het actueel karakter kan niet weerhouden worden.

Het minste wat in dit kader kan gesteld worden is dat het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid verplicht om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een concrete feitenvinding, niet is nageleefd.

(3)-Er kan niet weerhouden worden dat het gaat om een werkelijke bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving

Dit element vereist een eigen beoordeling. Deze beoordeling moet als kader de bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving hebben.

Het gaat om twee veroordelingen in België. De rechtbanken hebben hierover geoordeeld.

De bestreden beslissing houdt er evenmin rekening mee dat de feiten dateren van respectievelijk januari 2021 en mei 2023, en dat verzoeker in de tussenperiode (januari 2021 — mei 2023) toen hij in vrijheid was geen strafbaar feit heeft gepleegd.

Verzoeker stelt dan ook dat de voorwaarden van artikel 74/11 §1, vierde lid vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Alleszins schendt de bestreden beslissing wat deze voorwaarden betreft de zorgvuldigheidsverplichting en is de motiveringsverplichting geschonden.

Tweede onderdeel,

De motivering waarom een duurtijd van tien jaar wordt opgelegd ontbreekt.

Er wordt verzoeker een inreisverbod met een duur van tien jaar opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Omtrent de duur van het inreisverbod wordt louter in algemene termen gemotiveerd. Artikel 74/11 §1, vierde lid vreemdelingenwet wordt geciteerd in de aanvang van de beslissing. En in het besluit van de beslissing wordt gesteld dat een inreisverbod van 10 jaar proportioneel is 'daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.'

Deze 'motieven' en ook de ganse motivering van de bestreden beslissing betreffen niet de duur van tien jaar van het inreisverbod, maar de grondvoorwaarde om 'een' inreisverbod op te leggen met name de 'ernstige bedreiging van de openbare orde'.

Op zich zijn dergelijke algemene motieven ook niet afdoende om te motiveren waarom geen vijfjaar, zes jaar . . . wordt opgelegd, maar wel tien jaar.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dient in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

In haar arrest van 18 mei 2017, nr. 186970 wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is.

Verzoeker verwijst naar het arrest Raad van State nr. 261.437 van 25 november 2024 in de zaak A. 237.832/VII-41.777, inzake A.A. t. Belgische Staat. (gevoegd in inventaris).

De Raad van State vernietigde een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volgende motivering:

'In het bestreden arrest wordt echter niet geantwoord op verzoekers kritiek dat een specifieke motivering is vereist voor de duur van het inreisverbod, te dezen tien jaar, en dat dergelijke motivering niet is terug te vinden in de aanvankelijk bestreden beslissing. Het bestreden arrest heeft enkel betrekking op de redenen om een inreisverbod op te leggen. Bijgevolg voldoet het bestreden arrest niet aan de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringslicht.'

Deze rechtspraak is in casu van toepassing, daar zij stelt dat er een specifieke motivering vereist is voor de duur van het inreisverbod en dat de redenen om het inreisverbod op te leggen niet als motivering voor de duurtijd kan aanzien worden.

In casu zijn er in de bestreden beslissing geen specifieke redenen voor de duurtijd van tien jaar van het inreisverbod.

Derde onderdeel,

Schending van het hoorrecht

1.

Verzoeker is het voorwerp van een inreisverbod.

Het hoorrecht is van toepassing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeller Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de stukken).

2.

De bestreden beslissing verwijst naar een hoorrecht dd. 24.6.2025 in de gevangenis overeenkomstig artikel 6251 vreemdelingenwet.

Dit artikel en dit hoorrecht betreft niet het opleggen van een inreisverbod maar wel het geval dat overwogen wordt het verblijf te beëindigen.

Dit zijn twee onderscheiden wettelijke situaties; deze vereisen een eigen hoorrecht. Uit de vragenlijst door verzoeker ingevuld op 3 juli 2025 blijkt dat er geen enkele vraag is gesteld met betrekking tot het eventueel opleggen van een inreisverbod.

Verzoeker stelt dat het hoorrecht niet correct werd toegepast.

Verzoeker werd enkel gehoord inzake de verwijderingsmaatregel en niet inzake het inreisverbod.

Verzoeker merkt op dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel.

Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Dit houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738).

Dit is in casu niet gebeurd. Verzoeker werd tijdens het gehoor van 24 juni 2025 niet ingelicht over de mogelijke beslissing tot het opleggen van een inreisverbod die de DVZ ten opzichte van hem zou kunnen nemen.

Het recht om gehoord te worden houdt in dat een verzoeker in staat wordt gesteld naarbehoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Evident dient verzoeker daarom gehoord te worden met kennis van de mogelijke gevolgen van de beslissing die ten opzichte van hem genomen kan worden. Dit was in casu niet het geval.

Verzoeker herhaalt dat de hoorplicht niet in het algemeen dient te worden gehouden maar wel met betrekking tot de specifieke beslissing die verwerende partij zich voomeemt te nemen met name in casu het inreisverbod.

Er is een wezenlijk verschil tussen een beslissing van beëindiging van verblijf en een beslissing die inhoudt dat verzoeker tien jaar niet mag inreizen in het Schengenrondgebied.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 8 EVRM privé- en gezinsleven, kinderen, gezondheid.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord specifiek over het nemen van een mogelijk reisverbod van 10 jaar had hij kunnen wijzen op het feit dat hij zijn gezins- en privéleven in België heeft en dat hij een familiaal leven vormt met zijn partner en kinderen, en dat hij ernstige gezondheidsproblemen heeft, die zijn verzorging in België vereisen.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht in samenlezing met artikel 8 EVRM.

In deze optiek verwijst verzoeker ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22

maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldig handelende overheid zou, opdat zij de duur van het inreisverbod kan bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, zich ervan moeten vergewissen dat zij op afdoende wijze is geïnformeerd over deze omstandigheden door verzoeker hierover te horen (RvV nr. 172 986 van 9 augustus 2016).

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 8 EVRM, artikel 74/11, 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht. De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

In haar tweede middel werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 74/11, §1, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (verder: het IVRK), van artikel 22bis van de Grondwet en van de artikelen 24.2 en 41 van het EU-Handvest. Daarbij geeft zij volgende uitléenzetting:

"TWEEDE MDEEL:

Schending van art. 74/11 1, art. 62 en art. 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het evenredigheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel. Schending artikel 3 en artikel 8 EVRM. Schending van artikel 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Schending van artikel 22bis Grondwet. Schending van artikel 24.2 en 41 van het Handvest van de rechten van de EU-burger.

Eerste onderdeel,

Schending van artikel 8 EVRM.

1.

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'recht op respect voor familie- en gezinsleven' niet. Uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) blijkt dat het recht op respect voor familie- en gezinsleven een recht op samenleven en een recht op het genieten van elkaars gezelschap omvat (EHRM, Marcks t. België, no. 6833/74, 13 juni 1979, 531; EHRM, Olsson t. Zweden, no. 10465/83, 24 maart 1988, #9). Familie eenheid staat centraal binnen het recht op respect voor familie- en gezinsleven (EHRM, Strand Lobben e.a. t. Noorwegen, no. 37283/13, 10 september 2019, 5205).

Het begrip 'familie- en gezinsleven' is een autonoom begrip zonder exhaustieve definitie. De vraag of er daadwerkelijk een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM hangt af van de concrete feiten van de zaak en of er sprake is van het bestaan van nauwe persoonlijke banden (EHRM, *Paradiso en Campanelli t. Italië*, no. 25358/12, 24 januari 2007, 140).

Het begrip 'familie- en gezinsleven' in overeenstemming met artikel 8 EVRM is niet beperkt tot relaties aangegaan binnen het huwelijk. Feitelijke familiebanden kunnen ook beschermd worden door artikel 8 EVRM (EHRM, *Johnston and Others v. Ireland*, no. 9697/82, 18 december 1986, 556). Een belangrijk criterium om de feitelijke familiebanden vast te stellen wordt gevormd door de lengte van de relatie (EHRM, *X, Y and Z v. the United Kingdom*, no. 21830/93, 22 april 1997, 536).

2.

Verder moet bij de beschouwing van artikel 8 EVRM rekening gehouden worden met de rechtspraak van het EI-IRM daar waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval.

Het EHRM heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten volgen, met name de Üner criteria. In de zaak Üner tegen Nederland werd het permanent verblijfsrecht van een derdelander door de Nederlandse overheid ingetrokken ten gevolge van zware strafrechtelijke veroordelingen in hoofde van de derdelander.

De Üner criteria worden in vaste rechtspraak van het EI-IRM opgesomd als volgt:

"the nature and seriousness of the offence committed by the applicant the length of the applicant's stay in the country from which he or she is to be expelled;

the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned ;

the applicant's family situation, such as the length of a marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life;

whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into a family relationship
• *whether there are children from the marriage and, if so, their age;*

the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled;

the best interests and well-being of the children, in particular the seriousness of the difficulties which any children of the applicant are likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled;

and the solidity of social, cultural and family ties with the host country and with the country of destination" (EHRM, Üner t. Nederland, no. 46410/99, 18 oktober 2006, 557).

Vrije vertaling:

*"de aard en de ernst van het door de asielzoeker gepleegde strafbare feit;
de duur van het verblijf van de asielzoeker in het land waaruit hij moet worden verwijderd;
de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit werd gepleegd en het gedrag van de asielzoeker tijdens die periode;*

*de nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
de gezinssituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk, en andere factoren die de doeltreffendheid van het gezinsleven van een paar uitdrukken;*

of de echtgenoot op de hoogte was van het strafbare feit op het moment dat hij of zij een gezinsband aanging; of er kinderen uit het huwelijk zijn en zo ja, hoe oud ze zijn;

de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarnaar de gezinshereniger wordt uitgewezen;

de belangen en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die eventuele kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar de verzoeker zal worden uitgezet;

en de hechtheid van sociale, culturele en familiebanden met het gastland en het land van bestemming" (EHRM, Üner t. Nederland, no. 46410/99, 18 oktober 2006, 557).

Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak (EHRM, Maslov t. Oostenrijk, no. 1638/03, 23 juni 2008, 570). Toch dient er opgemerkt te worden dat het feit dat de betrokkene strafbare feiten heeft gepleegd op zichzelf nooit doorslaggevend kan zijn in de belangafweging die onder artikel 8 EVRM gemaakt dient te worden. Zo oordeelt het EI-RM in de zaak Unuane t. Verenigd Koninkrijk:

"That being said, the Court has tended to consider the seriousness of a crime in the context of the balancing exercise under Article 8 of the Convention not merely by reference to the length of the sentence imposed but rather by reference to the nature and circumstances of the particular criminal offence or offences committed by the applicant in question and their impact on society as a whole. In that context, the Court has consistently treated crimes of violence and drug-related offences as being at the most serious end of the criminal spectrum (see, for example, Maslov, cited above, 85; A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, S 40, 12 January 2010; Dalia v. France, 19 February 1998, S 54, Reports of Judgments and Decisions 1998 1; and Baghli v. France, no. 34374/97, S 48, ECJ-R 1999 VIII but see also Lukic v Germany, no. 25021/08, 20 September 2011 involving multiple convictions for fraud). In any event, the fact that the offence committed by an applicant was at the more serious end of the criminal spectrum is not in and of itself determinative of the case. Rather, it is just one factor which has to be weighed in the balance, together with the other criteria which emerge from the judgments in Boultif and Üner" (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, no. 80343/17, 24 november 2020, 587).

Vrije vertaling:

"Dit gezegd zijnde, heeft het Hof de ernst van een misdrijf in het kader van de afweging uit hoofde van artikel 8 van het Verdrag doorgaans niet louter beoordeeld aan de hand van de duur van de opgelegde straf, maar veeleer aan de hand van de aard en omstandigheden van het specifieke strafbare feit of de specifieke strafbare feiten die door de verzoeker in kwestie zijn gepleegd en de gevolgen daarvan voor de samenleving als geheel. In die context heeft het Hof geweldsmisdrijven en druggerelateerde misdrijven consequent behandeld als misdrijven die zich aan de zwaarste kant van het criminele spectrum bevinden (zie bijvoorbeeld Maslov, reeds aangehaald, 85; A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 47486/06, S 40, 12 januari 2010; Dalia tegen Frankrijk, 19 februari 1998, S 54, Jurisprudentie 1998 1; en Baghli tegen Frankrijk, nr. 34374/97, S 48, 1999 VIII, maar zie ook Lukic tegen Duitsland, nr. 25021/08, 20 september 2011 waarbij sprake was van meervoudige veroordelingen voor fraude). In ieder geval is het feit dat het door een verzoeker gepleegde strafbare feit zich aan de zwaardere kant van het strafrechtelijke spectrum bevindt, op zichzelf niet bepalend voor de zaak. Het is slechts één factor die moet worden afgewogen, samen met de andere criteria die uit de arresten Boultif en Üner naar voren komen" (EHRM, Unuane t. Verenigd Koninkrijk, no. 80343/17, 24 november 2020, 587).

3. Toepassing

3.1.

Aan de Üner criteria wordt volledig voorbij gegaan in de bestreden beslissing. Waar verwerende partij haar motivering volledig berust op de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, worden de andere criteria niet of niet afdoende in overweging genomen.

In casu bestaat er in hoofde van verzoeker een gezinsleven in overeenstemming met artikel 8 EVRM. Dit wordt niet betwist in de bestreden beslissing. De gevoegde stukken (verklaringen partner, foto's van verzoeker met kinderen...) bevestigen dit ten overvloede.

In de vragenlijst (punt 6 en 7) van de DVZ geeft verzoeker duidelijk aan dat hij in België wil blijven, aangezien zijn familie in Nederland en deels in België woont. Verzoeker heeft een echte band met zijn partner en kinderen. Dit wordt onder meer bewezen door het feit dat de familie van verzoeker hem gaat bezoeken in de gevangenis wat expliciet in de bestreden beslissing wordt vermeld.

Ook de bijgevoegde verklaringen met paspoort en handtekening van 7 november 2025 en 17 november 2025 van zijn partner (het betreft e-mail berichten aan de advocaat van verzoeker; de bestreden beslissing stelt dat de authenticiteit van de reeds voorgelegde verklaring van de partner niet blijkt; deze authenticiteit kan nu niet meer in vraag worden gesteld) bevestigt de familierelatie, de diepe emotionele band van zijn dochters met verzoeker, dat verzoeker als hij vrij is actief wil deelnemen aan de opvoeding en verzorging van de kinderen, dat het gezin het gezinsleven niet in Irak kan realiseren.

Ook wordt met een bijgevoegd stuk aangetoond dat het kind NASSIM Layen een autismspectrumstoornis heeft (de bestreden beslissing stelt dat hiervan geen bewijs wordt voorgebracht, wat thans wel gebeurt), wat nog een specifieke noodzaak benadrukt dat verzoeker aan haar (opvoeding) zou kunnen bijdragen.

3.2.

De bestreden beslissing betreft de diverse Üner criteria niet of niet op afdoende wijze.

"de aard en de ernst van het door de asielzoeker gepleegde strafbare feit; verzoeker verwijst in naar wat in het eerste middel is ontwikkeld.

de duur van het verblijf van de asielzoeker in het land waaruit hij moet worden verwijderd; verzoeker verwijst naar wat gesteld is in het eerste middel.

de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit werd gepleegd en het gedrag van de asielzoeker tijdens die periode; verzoeker verwijst naar wat gesteld is in het eerste middel.

de nationaliteit van de verschillende betrokken personen; de bestreden beslissing betreft dit element niet in de overwegingen. Er wordt voorbijgegaan aan het feit dat de intrekking van het verblijf voor gevolg heeft dat verzoeker naar Irak zou moeten terugkeren, terwijl de partner een Nederlandse dame is van Marokkaanse origine, die evident niet kan reizen naar Irak dat voor haar een onveilig en onbekend land is met een totaal andere cultuur en sociaal leven dan Nederland. Dit geldt evenzeer voor de kinderen die de Nederlandse nationaliteit hebben. Dit belangrijk nationaliteitsaspect komt niet aan bod bij de beoordeling van het gezinsleven.

de gezinssituatie van de verzoeker, zoals de duur van het huwelijk, en andere factoren die de doeltreffendheid van het gezinsleven van een paar uitdrukken; de relatie van verzoeker met zijn partner gedurende ruim zeven jaar (sedert 2018), de twee kinderen uit de relatie, het gegeven dat één kind een autismespectrumstoornis heeft, de effectieve wil om een gezinsleven verder uit te bouwen na vrijlating, het regelmatige bezoek aan verzoeker in de gevangenis, komen niet of niet afdoende aan bod in de bestreden beslissing.

of de echtgenoot op de hoogte was van het strafbare feit op het moment dat hij of zij een gezinsband aanging; de partner was niet op de hoogte van de strafbare feiten; zij heeft die later moeten vernemen.

of er kinderen uit het huwelijk zijn en zo ja, hoe oud ze zijn; het gaat om twee jonge kinderen uit de relatie (geboren respectievelijk op 9.10.2019 en 31.12.2020).

de ernst van de moeilijkheden die de echtgenoot waarschijnlijk zal ondervinden in het land waarnaar de gezinshereniger wordt uitgewezen; deze moeilijkheden zijn onoverkomelijk; de partner en kinderen kunnen onmogelijk in Irak gaan wonen.

de belangen en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die eventuele kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarnaar de verzoeker zal worden uitgezet; de kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit, ook de twee andere kinderen van het gezin; zij kunnen onmogelijk in Irak gaan leven; zij hebben geen enkele voeling met de opvoeding, scholing, cultuur enz. . . van Irak; hun vader is zelf bijna 20 jaar weg uit dat land.

en de hechtheid van sociale, culturele en familiebanden met het gastland en het land van bestemming" (EHRM, Üner t. Nederland, no. 46410/99, 18 oktober 2006, 557). Verzoeker zelf heeft een band van bijna 20 jaar met Nederland en België. De partner en de kinderen hebben louter met Nederland en België sociale, culturele en familiebanden; zij hebben geen enkele band met Irak. Uit de vragenlijst blijkt (punt 8) dat ook de meeste familieleden van verzoeker in Luxemburg, Duitsland, Zweden en Nederland wonen. Ook in die zin is de band van verzoeker met Irak relatief. Verzoeker heeft als hij vrij was steeds gewerkt in België, volgde een Oriëntatiecursus en spreekt Nederlands.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Alleszins maakt de bestreden beslissing duidelijk geen faire balance met betrekking tot de toepassing van artikel 8 EVRM, De diverse elementen worden niet, alleszins niet eerlijk (faire) en niet objectief beoordeeld.

3.3.

De beoordeling van artikel 8 EVRM vereist ook dat rekening wordt gehouden met de leeftijd van verzoeker en met de duur van het verblijf in het Rijk, zowel wat betreft het gezinsleven als wat betreft het privéleven en dit gegeven betreft in een faire balance afweging.

Met de leeftijd van verzoeker (thans 45 jaar; 25 jaar bij komst naar België) is geen rekening gehouden. Het volstaat in dat kader niet eenvoudig te vermelden hoe oud hij momenteel is. Er moet geoordeeld worden in welke mate die leeftijd al of niet in aanmerking wordt genomen bij het intrekken van het verblijf. Die beoordeling is er niet.

Met de duur van het verblijf is geen rekening gehouden. Zij houdt in dit kader geen rekening met en motiveert niet met betrekking tot het verblijf van verzoeker in het land sedert 2006 tot op datum van beslissing in september 2025, of bijna 20 jaar, Evenmin wordt in dat kader rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker lange tijd (minstens 15 jaar van 2006 tot 2021) in België en Nederland is geweest zonder enig probleem te veroorzaken voor de openbare orde.

Verzoeker is op datum van de beslissing bijna 20 jaar in België; het gaat om een lang verblijf in de periode dat hij zijn volwassen leven ontwikkeld heeft. Zoals uit de vragenlijst en de daarbij gevoegde stukken blijkt heeft hij gedurende die periode quasi permanent gewerkt en een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd. Verzoeker spreekt zeer goed Nederlands. Tijdens dat lange verblijf heeft hij ook een familiaal leven uitgebouwd, met partner en twee eigen kinderen.

3.4.

In het kader van de beoordeling van artikel 8 EVRM dient in het kader van een inreisverbod van tien jaar rekening te worden gehouden met de banden van verzoeker met zijn land van herkomst en met België en met de gevolgen van een verwijdering voor verzoeker en voor zijn familieleden.

Wat betreft de banden met het land van herkomst motiveert de bestreden beslissing niet specifiek in het kader van artikel 8 EVRM op basis van een faire balance afweging. Nochtans is deze specifieke motivering vereist.

Verzoeker betwist dat de banden met zijn land van herkomst dermate zijn dat hij er naar kan terugkeren, laat staan er zonder problemen naar zou kunnen terugkeren. Hij is Irak destijds ontvlucht om politieke redenen en kreeg de subsidiaire bescherming. Hij is in 2016 naar Irak op bezoek geweest bij zijn moeder, maar hij bezat op dat ogenblik een Belgische verblijfstitel. Het enige directe familielid in Irak is zijn moeder, maar deze is bejaard. Het gaat bijgevolg om een loutere bloedband, die evenwel niet voor gevolg heeft dat verzoeker in Irak kan terugvallen op enige opvang of vestiging, of op het terugkrijgen van een verblijfstitel.

Verder heeft verzoeker er in de vragenlijst op gewezen dat hij bij terugkeer naar Irak vreest om gedood te worden, precies omwille van de door hem in België gepleegde feiten. Hij heeft om die reden bedreigingen ontvangen precies van familieleden, op wie hij dan omwille van de beweerde band met Irak, zou moeten kunnen terugvallen.

De banden met het land van herkomst, voor zover die al reëel zijn, zijn niet afdoende om de terugkeer van verzoeker naar Irak te rechtvaardigen als voorwaarde bij het intrekken van zijn verblijf.

Wat betreft de gevolgen van een inreisverbod van tien jaar voor verzoeker en zijn familieleden.

Het inreisverbod zal voor verzoeker voor gevolg hebben dat hij tien jaar niet naar het

Schengengrondgebied kan terugkeren. Ook de familiale-, privé- en werkintegratie die hij in België en Nederland heeft opgebouwd zal tien jaar stopgezet worden. De gevolgen voor verzoeker zijn dus ernstig. De bestreden beslissing beoordeelt de niet te miskennen gegevens van integratie niet vanuit het door de wet vooropgesteld criterium van gevolgen voor de intrekking van het verblijf in België, maar gebruikt dit op oneigenlijke wijze om te stellen dat deze vaardigheden hem van pas kunnen komen in . . . Irak.

Er zijn verder voor verzoeker, die ernstige medische problemen heeft, ook gevolgen voor zijn gezondheid, zo hij moet terugkeren naar Irak.

De gevolgen voor zijn familieleden zijn zeer drastisch. De partner van verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en is van Marokkaanse origine. Zij heeft geen enkele relatie met Irak en heeft ook geen enkele intentie om naar dat land te reizen of er te gaan wonen moest haar partner moeten terugkeren naar dat land. Zij wenst niet naar dat land te reizen omwille van de onveiligheid daar, omwille van de lange reis en hoge kosten voor die reis, omwille van het feit dat zij als Nederlandse geen enkele historische band heeft met de culturele en sociale gebruiken in dat land. Ook de twee stiefkinderen en de twee eigen kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit. Ook voor hen is reizen naar Irak om daar hun (stief)vader te bezoeken of om daar te gaan wonen, om dezelfde redenen, totaal uitgesloten. In de praktijk zou het intrekken van het verblijf van verzoeker er op neer komen dat partner en kinderen verzoeker niet meer zullen zien. Het zou in de realiteit het einde betekenen van de band tussen partner en kinderen, en verzoeker. Noch de partner noch de kinderen kunnen naar Irak reizen. Zij zullen gedurende tien jaar, periode dat de kleine kinderen volop opgroeien, hun partner en vader niet zien. De rechten van de kinderen worden op die wijze geschonden.

Verzoeker verwijst naar de twee verklaringen van de partner die onder de stukken zijn gevoegd, en die hier voor herhaald aanzien worden. Zij maken duidelijk dat het gezinsleven onmogelijk in Irak kan worden voortgezet. Het gaat ook om jonge kinderen die nog een heel leven als kind voor zich hebben wat impliceert dat zij ook nog voor lange tijd behoefte hebben aan een relatie met hun vader. Dit is anders wanneer het reeds om kinderen gaat die (bijna) de volwassen leeftijd hebben bereikt.

Tweede onderdeel,

Schending van artikel 3, artikel 28 en artikel 29 Kinderrechtenverdrag

Bij een verwijderingsmaatregel moet het belang van het kind als een absolute prioriteit in aanmerking worden genomen. Die 'hogere' belangen van het kind zijn geformuleerd in het Kinderrechtenverdrag, de Grondwet en het Handvest. De beslissing diende alle aspecten van die belangen met betrekking tot het kind te onderzoeken. Een loutere stereotiepe motivering om het hoger belang van de kinderen af te wijzen is niet afdoende.

Het gezinsleven van verzoeker met de kinderen kan niet ernstig betwist worden. Zij leefden deels in Nederland en deels in België. Partner en kinderen hadden een tweede verblijf Canadalaan 133, bus 303 te 2030 Antwerpen, het adres van verzoeker. Verzoeker verwijst wat zijn relatie met de kinderen betreft naar punten 5, 6 en 7 van de vragenlijst, naar de verklaringen van zijn partner en de foto's onder de stukken.

De bestreden beslissing miskent de rechten en belangen van de kinderen door te stellen dat 'zowel mevrouw als de kinderen hoe dan ook reeds gewend zijn aan het feit dat verzoeker afwezig is in hun dagdagelijks leven', omwille van de gevangenschap. Dergelijk motief is niet aanvaardbaar, niet humaan en niet redelijk.

Ook het algemeen motief dat het belang van het kind primordiaal is maar 'daarom nog geen absoluut karakter' heeft gaat in haar algemeenheid en stereotiepe inhoud, niet op.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de belangen van de twee eigen kinderen. Te onderlijnen in dit kader is dat het gaat om twee nog jonge kinderen die nog een lange jeugd voor zich hebben en in die zin ook een lange periode nood hebben aan de bijstand van hun vader. Dit is anders wanneer het gaat om kinderen die bijna volwassen zijn.

Impliciet is in de bestreden beslissing te lezen dat het gezinsleven effectief onmogelijk in Irak kan worden voortgezet en dat de kinderen daar niet naar toe kunnen om met hun vader te leven, evenmin om met hem contact te hebben. Nergens in de beslissing staat dat het gezinsleven zou kunnen plaatsvinden in Irak. Er staat enkel dat dat contact kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen alsook via bezoeken aan verzoeker in Irak (wat een loutere bewering is die door niets is onderbouwd, en die enkel handelt over 'bezoek', niet over gezinsleven).

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing er niet om heen kan dat er van een werkelijk gezinsleven en van een werkelijk contact van de kinderen met verzoeker geen sprake is wanneer verzoeker zou moeten terugkeren naar Irak.

De bestreden beslissing neemt de belangen van de kinderen niet als prioritair uitgangspunt.

Bij beoordeling van het belang van de kinderen moeten de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag in aanmerking worden genomen. Deze rechtsbasis is niet opgenomen in het bestreden bevel.

Inzonderheid wordt nog gewezen op het feit dat het oudste eigen kind schoolplichtig is; dat de kinderen nooit in Irak zijn geweest; dat zij enkel de Belgische en Nederlandse realiteit kennen. Voor hen is Irak een vreemde wereld.

In die zin is de motiveringsverplichting geschonden, op zich, en alleszins juncto artikel 23 vreemdelingenwet, de artikels 3, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 22bis Grondwet en artikel 24.2 Handvest .

Derde onderdeel,

Schending van artikel 3 EVRM en gezondheidstoestand van verzoeker

1.

Verzoeker heeft opgeworpen dat hij bij terugkeer naar Irak riskeert gedood te worden. Dat dit voor hem een reële vrees is blijkt uit het feit dat hij hierover uitvoerig argumenteert onder de punten 13 en 14 van de vragenlijst.

Hij legt ook de context en de redenen uit waarom hij die vrees koestert. Hij vraagt ook in dit kader de bescherming, met name dat zijn verblijf niet wordt beëindigd.

De bestreden beslissing motiveert op dit punt dat verzoeker dit ook reeds gesteld heeft bij het CGVS op 25.9.2024 naar aanleiding van de procedure van intrekking van de subsidiaire bescherming, die daar niet op ingegaan is omdat er geen bijkomend bewijsmateriaal zou aangevoerd zijn. Ook stelt de beslissing dat de bewering van verzoeker 'louter een blote bewering' is. Ook zou een 'eenvoudige' vrees voor onmenselijke behandeling niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 EVRM te claimen.

In eerste instantie is het niet mogelijk om een toekomstige vrees te 'bewijzen'; dit kan niet vereist worden.

Verder dient verwezen te worden naar de algemene culturele en maatschappelijk praktijken en gebruiken die in Irak heersen. De heel dubbele houding in dat land tegenover het seksueel onmenselijk behandelen van vrouwen, heeft als keerzijde dat de daders van dergelijke misdrijven, naar gelang de specifieke situatie wel hard worden aangepakt. De vrees van verzoeker is niet uit de lucht gegrepen.

De beslissing laat na bij de beoordeling van dit gegeven in te gaan op de context en specifieke redenen die verzoeker heeft gegeven.

2.

Verzoeker heeft ook opgeworpen dat hij een ernstig medisch probleem heeft. Een inreisverbod van tien jaar heeft voor gevolg dat hij al die jaren geen beroep zal kunnen doen op gespecialiseerde artsen en specifieke medicatie die in Europa aanwezig is.

Uit de door verzoeker bij de vragenlijst neergelegde medische stukken en zoals opgegeven in punt 3 van de vragenlijst, heeft hij ernstige medische problemen: tumor in zijn hoofd (hypofyse adenoom), slaap apneu, lage rug arthrose.

Verzoeker stelt in eerste instantie dat in het kader van de beslissing tot het verlenen van een inreisverbod van tien jaar de beoordeling van de medische toestand een eigen specifieke beoordeling vereist, los van de beoordeling of de medische toestand voor gevolg zou hebben dat terugkeer in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Zoals uit de interpretatie van het Grondwettelijk Hof blijkt moet 'rekening worden gehouden met de medische toestand', wat dus een ruimer begrip is dan de vrees voor inbreuk op artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing oordeelt enkel op basis van artikel 3 EVRM'f.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in dat kader in het arrest nr. 112/2019:

B.32.1. De verzoekende partijen klagen aan dat in de artikelen 21 en 23 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd bij de artikelen 12 en 14 van de bestreden wet, geen melding wordt gemaakt van de gezondheidstoestand van de betrokken persoon, noch van het hoger belang van het kind bij de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij het nemen van de beslissing tot beëindiging van het verblijf en dat zij niet voorzien in de verplichting om, bij het nemen van die beslissing, de rechten te eerbiedigen van het kind dat betrokken is of onrechtstreeks door de maatregel wordt geraakt.

B.32.2. In artikel 23 van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen bij artikel 14 van de bestreden wet, wordt uitdrukkelijk bepaald dat bij het nemen van de beslissingen waarin is voorzien in de artikelen 21 en 22 van de wet van 15 december 1980, rekening wordt gehouden met, onder meer, « de gevolgen voor [de betrokkene] en zijn familieleden ». Daarenboven bepaalt artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

B.32.3. Uit die twee bepalingen volgt dat wanneer de bevoegde overheid ten aanzien van een onderdaan van een derde land om redenen of om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid een gemotiveerde beslissing tot beëindiging van het verblijf neemt, zij ertoe gehouden is de gevolgen te onderzoeken van de verwijdering, enerzijds, voor de betrokkene zelf, hetgeen inhoudt dat rekening wordt gehouden met zijn gezondheidstoestand, en, anderzijds, voor zijn familieleden, hetgeen de verplichting oplegt de evenredigheid van de beslissing tot beëindiging van het verblijf te onderzoeken ten aanzien van het hoger belang van zijn minderjarige kinderen.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar het Q-Med Advice arts-adviseur van 27.8.2025.

Op basis van dit advies is het duidelijk dat het om diverse aandoeningen (tumor, astma, depressie, allergieën, hernia, SAS onder CPAP, erectiestoornissen, overgewicht...) gaat, dat minstens acht verschillende medicaties vereist zijn, en dat er opvolging nodig is door specialisten op vlak van hersentumoren, allergieën, seksuele stoornissen, psychische stoornissen, allergieën, orthopedie, en door huisarts.

Het advies stelt dat medische zorgen en medicaties beschikbaar zouden zijn en dat de zorgen en medicaties toegankelijk zijn.

Het advies maakt duidelijk dat het om een omvangrijke en complexe medische problematiek gaat die belangrijke en talrijke tussenkomsten van specialisten en van medicaties vereist. In het kader van de beoordeling vereist op basis van artikel 2352 vreemdelingenwet, moet 'rekening houdend' met deze reële gezondheidstoestand geoordeeld worden dat hij een reden vormt om het verblijf niet te beëindigen. Het is in casu in strijd met deze wetsbepaling om louter te oordelen op basis van artikel 3 EVRM.

Meer ondergeschikt wordt betwist dat het advies effectief het bewijs levert dat de zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak.

Wat de beschikbaarheid betreft gaat het in het advies om loutere theoretische beschikbaarheid in bepaalde hospitalen en farmacys in Bagdad.

Wat de toegankelijkheid betreft gaat het advies eraan voorbij dat verzoeker bijna 20 jaar weg is uit Irak en niet valt onder één van de categorieën van het zogenaamde nieuw ziektekostenverzekeringssysteem, dat overigens nog grotendeels te implementeren is.

De bestreden beslissing motiveert niet afdoende dat een inreisverbod van tien jaar in overeenstemming zou zijn met de bepalingen van artikel 3 EVRM, en meer specifiek geen schending zou betekenen van het recht van verzoeker op adequate medische zorgen."

3.2 Omwille van de onderlinge verbondenheid worden de verschillende middelen samen beoordeeld.

3.3 Voorafgaand dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar verschillende middelen de schending opwerpt van artikel 22bis van de Grondwet en artikel 24.2 van het Handvest van de rechten van de EU-burger, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *inuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.4 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.5 De aangevoerde schending van de motiveringsplicht heeft betrekking op de materiële motiveringsplicht.

3.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.9 Op 29 september 2025 werd door verwerende partij tot een inreisverbod ten aanzien van verzoekende partij besloten op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarin aangegeven wordt dat:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verwerende partij is inderdaad overgegaan tot een inreisverbod van tien jaar vermits zij van mening is dat er van verzoekende partij een ernstige bedreiging uitgaat voor de openbare orde of nationale veiligheid.

3.10 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing niet bewijst en/of afdoende motiveert dat aan de vereiste van een ernstige schending van de openbare orde of nationale veiligheid voldaan is en dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De bestreden beslissing zou louter op haar beide veroordelingen steunen en deze veroordelingen zouden niet getuigen van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Om dit argument kracht bij te zetten, verwijst zij onder meer naar de uitspraak van het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 112/2019 en de memorie van toelichting. De feiten waarvoor zij veroordeeld werd, zouden niet voorkomen in de opsomming aan feiten die geciteerd worden en niet volstaan om tot deze beslissing te komen. Daarnaast voert verzoekende partij aan dat zij wel spijt heeft van de feiten en dat een aantal van haar verklaringen verkeerd geïnterpreteerd zijn.

Ook voor wat actualiteit van de bedreiging die van haar uitgaat betreft, is verzoekende partij van mening dat dit element niet weerhouden kan worden. De feiten zouden al van enkele jaren geleden dateren en ondertussen zouden er geen strafbare feiten meer gepleegd zijn.

3.11 In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing uiterst duidelijk dat verwerende partij een beoordeling gemaakt heeft van de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd en waarom dit geheel door verwerende partij als bedreiging wordt aanzien. Concreet geeft de bestreden beslissing, en dit opnieuw in tegenstelling tot wat verzoekende partij tracht voor te houden, een inhoudelijke beoordeling en beperkt de bestreden beslissing zich allesbehalve tot het vermelden en verwijzen naar twee strafrechtelijke veroordelingen.

Ter zake merkt verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad terecht op dat:

“Uit de misdrijven die u gepleegd heeft alsook uit de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Een risico op recidive kan niet uitgesloten worden.

In een brief die u naar aanleiding van voorliggende beslissing schreef, verklaarde u o.a. dat dit de eerste keer in uw leven is dat u in aanraking kwam met justitie. Dat u altijd gewerkt heeft, u aan de wet hield en probeerde een goed lid van de samenleving te zijn. U stelde de ernst van wat er gebeurd is te begrijpen en dat u er oprecht spijt van heeft. U vroeg om genade en om een kans uw leven opnieuw op te bouwen bij uw familie in België. U schrijft bereid te zijn om alles te doen wat nodig was om te laten zien dat u dit echt meent en dat u uw fouten nooit meer zal herhalen. Niettegenstaande u verklaarde slechts één “misstap” te hebben begaan, blijkt dat u naast de veroordeling voor verkrachting ook veroordeeld werd voor feiten van voyeurisme ten aanzien van uw minderjarige plusdochter. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 21.10.2024 blijkt voorts dat navraag bij de Nederlandse politie en Europol uitwees dat u in Nederland gekend bent voor zware mishandeling in 2018 en intra familiaal geweld. Tussen 2019 en 2022 waren er diverse registraties aangaande huiselijk geweld op het adres (...) (Nederland), het toenmalig adres van E. A. I. (...) en haar vier kinderen. Daargelaten de vraag in welke mate uw spijtbetuigingen als oprecht kunnen worden aangenomen, doen deze hoe dan ook geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden ze geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige (zeden)feiten. Zoals reeds vermeld blijkt uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS dat u de verantwoordelijkheid van de verkrachting nog steeds bij het slachtoffer legde.

In voormeld schrijven vermeldde u ook dat uw taxi ten gevolge van de feiten in beslag werd genomen en dat u nog een bedrag van ongeveer 120.000 euro diende te betalen. U wil dit nog betalen als u terug “buiten” bent en aan het werk bent. Uit het feit dat u de intentie heeft uw schulden af te lossen, blijkt evenmin dat daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. Het is een verplichting de penale boeten, gerechtskosten en burgerlijke partijen wens af te betalen. Ook vanuit het buitenland kan u de penale boeten, gerechtskosten en burgerlijke partijen betalen.

Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. De ernst van de feiten, de omstandigheden waaronder zij zijn gepleegd, uw laakbare karakter, uw immorele ingesteldheid, uw totaal gebrek aan normbesef en aan respect voor de fysische, psychische en seksuele integriteit van anderen, zijn een geheel van elementen die aantonen dat u, door uw persoonlijk gedrag, een ernstig gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde. Er zijn ernstige redenen van openbare orde die de beëindiging van uw recht op verblijf niet enkel rechtvaardigen maar ook noodzakelijk maken.”

Verwerende partij beweert dan wel, eerder gratuit, dat zij spijt zou hebben en op heden een onberispelijk gedrag te vertonen in de gevangenis. Geen van beide argumenten spreken de bevindingen van verwerende partij tegen en gelet op het bovenvermeld citaat uit de bestreden beslissing kan de nodige twijfel geuit worden bij de vraag of verzoekende partij spijt heeft van haar daden dan wel of zij spijt heeft over de gevolgen die deze feiten aan haar berokkenden. Zij geeft aan haar daden niet te willen minimaliseren, maar stelt in dezelfde adem dat de feiten waarvoor zij veroordeeld werd onvoldoende ernstig zijn om een beslissing als deze die voorligt te motiveren, *quod certe non*.

Verzoekende partij verblijft nog steeds in hechtenis en dit zal nog zo blijven voor een aanzienlijke periode. Dit weerhoudt verwerende partij er op geen enkele manier van om te oordelen dat er sprake is van een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde. Louter uit eventueel goed gedrag van verzoekende partij in dezelfde hechtenis kan niet noodzakelijk afgeleid worden dat er geen actuele dreiging voorhanden is voor de samenleving. De feiten waar verzoekende partij voor veroordeeld werd, zijn ernstig en werden op een relatief korte periode gepleegd waarbij de rode draad in deze veroordelingen gevormd wordt door een vervaagd normbesef en het uitbuiten van weerloze slachtoffers. Er is geen enkel element in het administratief dossier voorhanden waaruit zou moeten blijken dat de beoordeling van verwerende partij foutief of onbehoorlijk gebeurd zou zijn.

3.12 In het verzoekschrift is verzoekende partij van mening dat er niet gemotiveerd zou zijn in verband met de looptijd van het inreisverbod.

Verwijzend naar artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet kan er inderdaad terecht geoordeeld worden dat de duur van het inreisverbod de duur van vijf jaar mag overstijgen in zoverre er geoordeeld wordt dat de betrokkene een ernstige bedreiging uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Doorheen de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk waarom verwerende partij over gaat tot het besluit dat een inreisverbod voor een duur van tien jaar gepast in de precieze situatie van verzoekende partij. Er

wordt gewezen op de veroordelingen, de besluiten van de forensisch psychiater, het opgelegde contactverbod en de pogingen van verzoekende partij om zelfs met behulp van haar sociaal netwerk om het slachtoffer en diens kotgenoten onder druk te zetten, de mentaliteit en het gebrek aan normbesef in hoofde van verzoekende partij, het feit dat zij ook in Nederland gekend is voor ernstige feiten, dat haar schuldinzicht uiterst beperkt is wat opnieuw blijkt uit het ingediende verzoekschrift en het gebrek aan respect voor de kernwaarden van de Belgische rechtsstaat.

Verwerende partij komt dan ook tot het besluit dat:

“U heeft niet getwijfeld om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Er wordt geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat u niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Een inreisverbod van 10 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. U heeft echter de mogelijkheid om na een redelijke termijn een aanvraag in te dienen voor de schorsing of intrekking ervan, mits voldaan wordt aan de geldende wettelijke voorwaarden en indien gewijzigde omstandigheden een heroverweging van het inreisverbod rechtvaardigen.”

Opnieuw laat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toe om op een deugdelijke manier op de hoogte te zijn van de redenen waarom verwerende partij van mening is dat er wel degelijk voldoende redenen voorhanden zijn om te besluiten dat verzoekende partij een ernstig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt.

3.13 Volgens verzoekende partij zou er ten onrechte niet gemotiveerd zijn waarom er niet gekozen werd voor een kortere duur van inreisverbod.

Er kan niet ernstig ontkend worden dat uitgebreid werd gemotiveerd over de specifieke omstandigheden van het geval, zoals dat is vereist krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van tien jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, of onzorgvuldig. Zij brengt echter geen elementen bij die ertoe zouden kunnen brengen vast te stellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan.

3.14 Verzoekende partij klaagt er zich over dat er geen rekening gehouden werd met haar gezinsleven en het hoger belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij beweert in Irak vervolgd te zullen worden en reeds bedreigd geweest te zijn omwille van de feiten die zij in België pleegde. Het CGVS heeft echter destijds zeer nauwkeurig onderzocht aan welke risico's verzoekende partij desgevallend zou kunnen worden blootgesteld bij een mogelijke terugkeer en nergens wordt ook maar enige tegenindicatie op dit vlak aangetoond. Ook nu is de bewering van verzoekende partij een loutere bewering zonder ook maar enig tastbaar (begin van) bewijs dat er van dergelijke omstandigheden sprake zou zijn. Het CGVS heeft dan ook terecht geoordeeld dat er niets in de weg staat van een verwijderingsmaatregel. Een loutere bewering op dit vlak is in ieder geval onvoldoende om daadwerkelijk een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te bewijzen.

Voor wat de aangevoerde medische problemen betreft, herhaalt de bestreden beslissing dat er voor deze problemen stukken werden voorgebracht en dat op basis hiervan een beoordeling gemaakt werd door de arts-adviseur van verwerende partij. De zorgen hiervoor zijn volgens deze laatste in Irak beschikbaar en toegankelijk. Dat verzoekende partij een andere mening toegedaan is, volstaat opnieuw niet om de bestreden beslissing op dit vlak als onvoldoende, foutief of onzorgvuldig gemotiveerd af te doen.

Ten overvloede verwijst de Raad naar de inhoud van de bestreden beslissing waar op elk van deze elementen nader wordt ingegaan en geoordeeld wordt dat geen van de aangebrachte elementen het nemen van de voorliggende beslissing verhindert.

3.15 Artikel 3 van het EVRM, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert, luidt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

De Raad bemerkt dat artikel 3 van het EVRM verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat werd onderzocht of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een beletsel

vormen om deze beslissing te nemen (cf. RvS 20 juni 2017, nr. 238.570). De motiveringsplicht houdt niet in dat wanneer verwerende partij een beslissing neemt omtrent de voorgenomen verwijdering van een vreemdeling uit het Rijk, zij in deze beslissing moet aangeven dat hij een onderzoek heeft gedaan omtrent de vraag of de vreemdeling op wie deze beslissing betrekking heeft in zijn land van herkomst zou kunnen worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, indien een gespecialiseerd bestuur reeds oordeelde dat dit niet het geval is. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is reeds gebeurd door het CGVS naar aanleiding van de asielaanvraag van de verzoekende partij en door de Raad die zich na hoger beroep nogmaals heeft gebogen over de asielmotieven. .

3.16 Verzoekende partij meent dat de zorgen die zij nodig heeft voor haar medische conditie enkel beschikbaar zouden zijn in Bagdad en dat er daardoor niet automatisch besloten mag worden dat er inderdaad sprake is van toegankelijke en beschikbare zorgen in haar land van herkomst.

Het bestaan van een gepaste behandeling wordt geëvalueerd naar gelang het land van herkomst of verblijf van de verzoekende partij en geenszins ten aanzien de regio waar deze zich wenst neder te laten. In deze zin is het in het verzoekschrift ontwikkelde argument dat betrekking heeft op de aardrijkskundige situatie ontdaan van enige pertinentie. Überhaupt lijkt dit argument ontdaan van enige pertinentie nu verzoekende partij zelf onmiskenbaar afkomstig is uit Bagdad en de Raad zich wederom de vraag stelt naar het belang van verzoekende partij om een dergelijk nietszeggend argument op te werpen dat volledig ingaat tegen de stukken van het administratief dossier en bijgevolg niet eens in lijn is met de objectieve gegevens die hierin vervat liggen.

3.17 Verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM

Eerst en vooral merkt de Raad op dat er uit de stukken van het administratief dossier vooral blijkt dat het gezinsleven van verzoekende partij zich klaarblijkelijk afspeelt in Nederland en niet in België. De Raad stelt zich dan ook de vraag naar het belang van verzoekende partij om dit element op te werpen. Verzoekende partij beweert wel dat haar gezinsleden een tweede verblijf zouden hebben in België, maar eigenlijk blijkt dit behoudens een aantal erg beperkte stukken nergens uit.

3.18 Voorts merkt de Raad op dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27).

Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven.

Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *'fair balance'* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden bij het maken van een billijke belangenafweging, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 57 en 58).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die zij waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van deze criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Verzoekende partij voert aan dat, rekening houdend met de jonge leeftijd waarop zij naar België is gekomen en haar verblijf van minstens 20 jaar in België, het bestaan van een privé-en familieleven moet worden aangenomen en de bestreden beslissing zijn recht op dit privé-en gezinsleven miskent.

In de bestreden beslissing wordt op zich geenszins betwist dat verzoekende partij familieleden in België heeft en mogelijks een privéleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van haar recht op een privéleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47).

Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoekende partij een inreisverbod opgelegd krijgt op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoekende partij en haar familieleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat verzoekende partij al zeker niet ernstig weerlegt dat zij, gelet op haar persoonlijke gedragingen, een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. In dit verband wordt verwezen naar de voorgaande bespreking hierover.

3.19 Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert verder dat verwerende partij met al de in het dossier aanwezige elementen van een gezins- dan wel privéleven in België rekening heeft gehouden en deze heeft afgewogen tegen de ernstige redenen van openbare orde die in dit specifieke geval spelen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en familiale belangen. Hierbij werden de door verwerende partij gekende gegevens in rekening gebracht. Er werd rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoekende partij in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Een lichtzinnige beoordeling kan geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er integendeel op dat verwerende partij oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken. Verzoekende partij dient met concrete argumenten aan te tonen dat verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar persoonlijke en familiale belangen, *quod non*.

Verzoekende partij gaat niet nader in op de mogelijke schending in het kader van haar privéleven. De Raad stelt echter vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ook dit element ter afweging meegenomen werd in de bestreden beslissing.

3.20 De Raad besluit dat verwerende partij, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de gezins- en persoonlijke belangen van verzoekende partij heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Zij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle – gekende – relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Zij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige en actuele redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het persoonlijke gedrag van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaatsgevonden of dat verwerende partij hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.21 Verzoekende partij is verder nog van mening dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van het hoger belang van het kind. In deze zin verwijst zij met name naar haar beide kinderen (en stiefkinderen). Zij verwijst daarbij naar bepalingen in het IVRK zonder uitdrukkelijk in te gaan op welke bepalingen zij nu precies geschonden acht.

Dat het Kinderrechtenverdrag in zijn geheel directe werking zou hebben, kan niet aangenomen worden. Ook al kan aangenomen worden dat de lidstaten bijvoorbeeld wat artikel 3 betreft alles in het werk moeten stellen om erover te waken dat het hoger belang van het kind de primordiale overweging is bij het nemen van beslissingen, dan nog blijkt uit de artikelen 42 tot 54 van het verdrag duidelijk dat het verdrag de lidstaten enkel verplicht iedere vijf jaar te rapporteren aan het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties over de situatie van de kinderrechten in hun land.

Ook uit het *"general comment nr. 14"* waarin het Kinderrechtencomité verdere duiding geeft over het begrip "belang van het kind", waarnaar de verzoekende partij verwijst, leidt verwerende partij nergens uit af dat zou worden gesteld dat bijvoorbeeld artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft. Integendeel, in deze *"general comment"* wordt juist, wat de toepassing en implementatie van het verdrag betreft, uitdrukkelijk verwezen naar artikel 4 van het verdrag dat stelt: *"De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke, bestuurlijke en andere maatregelen om de in dit Verdrag erkende rechten te verwezenlijken. Ten aanzien van economische, sociale en culturele rechten nemen de Staten die partij zijn deze maatregelen in de ruimste mate waarin de hun ter beschikking staande middelen dit toelaten en, indien nodig, in het kader van Internationale samenwerking."*

Hieruit blijkt duidelijk dat de lidstaten nog wettelijke, bestuurlijke en andere maatregelen moeten nemen om de in het verdrag erkende rechten te verwezenlijken, zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat alle artikelen voldoende precies zijn om directe werking in de nationale rechtsorde te hebben. Ook de Raad van State stelt dat aan de bepalingen zoals artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag een directe werking moet worden ontzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepaling niet dienstig kan inroepen. Alhoewel verzoekende partij in haar verzoekschrift ook verwijst naar de artikelen 28 en 29 van hetzelfde verdrag onthoudt zij zich van enige commentaar op dit vlak waardoor het middel op dit vlak dan ook minstens onontvankelijk is.

Het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 eveneens reeds op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen.

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. In ieder geval kan verzoekende partij zich niet louter in haar voordeel beroepen op dit zogenaamd hoger belang van het kind. Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat er duidelijk rekening gehouden werd met dit belang, maar dat dit opnieuw als onvoldoende aanzien werd om tot een mogelijks andere beslissing te komen.

3.22 Verzoekende partij beweert dan wel in dit kader niet gehoord te zijn, maar dit staat (opnieuw) in schril contrast met de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken "*voordat dit besluit wordt genomen*", tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49). Uit het administratief dossier blijkt overduidelijk dat verzoekende partij onder meer op 24 juni 2025 en bijgevolg recent gehoord werd, dat zij ervoor koos om de vragenlijst met behulp van een derde in te vullen, een periode van 15 dagen om de vragenlijst in te vullen, dit uitstel ook kreeg en uiteindelijk ook een ingevuld hoorrecht indiende waarmee blijkens de bestreden beslissing ook rekening werd gehouden. Daarbij werd er ook gewezen op het feit dat er mogelijks een verwijderingsmaatregel zou volgen waar dit gehoor dan ook betrekking op had. De argumentering als zou verzoekende partij niet gehoord zijn, faalt dan ook volledig in feite en opnieuw. De Raad stelt zich de vraag naar het belang van het opwerpen van dit argument nu uitdrukkelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat een voorafgaandelijk gehoor wel degelijk plaatsvond en verzoekende partij hier zelf ook aan voldeed..

Zelfs indien zou worden vastgesteld dat verzoekende partij niet deugdelijk zou zijn gehoord, *quod non*, kan luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de minister eventueel hadden kunnen doen afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De elementen die verzoekende partij in haar voornamelijk theoretisch betoog aanvoert, zijn dan ook beoordeeld en lijken *prima facie* niet tot een andere beoordeling te kunnen leiden. Een schending van het hoorrecht is dan ook geenszins aangetoond.

3.23 Verzoekende partij voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zonder evenwel aan te geven in welke mate er in dit kader sprake zou zijn van een dergelijke schending.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt in ieder geval dat: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*

De bestreden beslissing is echter geen *“beslissing tot verwijdering”* in de zin van deze bepaling.

Dit onderdeel van het middel faalt in ieder geval hoe dan ook in rechte.

3.24 Ter zitting legt verzoekende partij nog een Beschikking neer van de Rechtbank Limburg met zittingsplaats Maastricht (Nederland) van 26 januari 2017 waarin de echtscheiding uitgesproken wordt tussen haarzelf en Mevrouw K.O. Enerzijds spreekt dit de beweringen van verzoekende partij zelf in het verzoekschrift tegen als zou de echtscheiding tussen beiden nog niet bezig zijn tegen, anderzijds waren deze gegevens niet bekend bij verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

3.25 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt bijgevolg niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE